

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. София , 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на двадесет и шести април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

в присъствието на прокурора Анна Мариянова Алексова (СГП-София) като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211000600138 по описа за 2021 година

С присъда № 904004 от 08.10.2020 г. на БлОС-НО, 10 състав, постановена по НОХД № 473/2019 г. по описа на същия съд, подсъдимият Г. М. К., роден на *** г. в с.***, община ***, с постоянен и настоящ адрес същото село, ул."****" № 102, българин, български гражданин, с основно образование, неженен, безработен, неосъждан, ЕГН ***** е признат за виновен в това, че на 20.10.2018 г. около 00.30 часа в с.***, на ул."Люляк" в близост до дом № 10 умишлено е умъртвил М. И. Д., ЕГН *****, като деянието е извършено с особена жестокост (чрез систематично нанасяне в областта на лицето и по окосмената част на главата вляво на удари с голяма сила, посредством два камъка, причинявайки по този начин седем броя големи, дълбоки и зеещи разкъсно-контузни рани), като смъртта е настъпила вследствие несъвместима с живота тежка черепно-мозъчна травма, довела до изразена недостатъчност на мозъчните функции, поради което и на основание чл.116, ал.1,т.6, предл. 3 НК и чл.54 НК е осъден на „лишаване от свобода“ за срок от 15 (петнадесет) години.

Със същата присъда на основание чл.41 ал. 6 НК във връзка с чл.57,ал.1,т.2,б."А" ЗИНЗС е определено наложеното наказание да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

С присъдата на основание чл.59,ал.1 НК от така наложеното наказание е приспаднало времето, през което подсъдимият е бил задържан с полицейска заповед и с мярка за неотклонение „задържане под стража“ за периода 20.10.2018 г. до влизане на присъдата в

сила, като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода.

С присъдата подсъдимият Г. М. К., с установена по делото самоличност, е осъден да заплати на А. А. Д., ЕГН *****, от с.***, община ***, сумата от 150 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на М. Д. ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на увреждането (20.10.2018 г.) до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен предявения граждански иск във връзка с това деяние над уважения размер до претендирания такъв от 400 000 лв. като неоснователен.

С присъдата подсъдимият Г. М. К., с установена по делото самоличност, е осъден да заплати на З. М. С., ЕГН *****, от с.***, община ***, сумата от 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на М. Д. ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането (20.10.2018 г.) до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен предявения граждански иск във връзка с това деяние над уважения размер до претендирания такъв от 300 000 лв. като неоснователен.

С присъдата подсъдимият Г. М. К. е осъден да заплати на Ф. М. М., ЕГН *****, от с.***, община ***, сумата от 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на М. Д. ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането (20.10.2018 г.) до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен предявения граждански иск във връзка с това деяние над уважения размер до претендирания такъв от 300 000 лв. като неоснователен.

С присъдата на основание чл.189 НПК подсъдимият Г. М. К. е осъден да заплати разноски по делото както следва:

-по сметка на ОД на МВР-Благоевград - сумата от 2460,11 лв. разноски в досъдебното производство;

-по сметка на Окръжен съд-Благоевград - сумата от 816,09 лв. разноски по делото в съдебната фаза, както и сумата от 12 400 лв. (дванадесет хиляди и четиристотин лв.) представляваща държавна такса върху уважените размери на гражданските иски, както и 25 лв. за служебно издаване на изпълнителни листове.

Срещу така постановената присъда в осъдителните ѝ части е постъпила въззивна жалба от адвокат К. Д., защитник на подсъдимия Г. М. К., с оплаквания, че е неправилна поради нарушение на закона; необоснована, заради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила; че е постановена при непълнота на доказателствата; като и че е налице явна несправедливост на наложеното наказание.

Твърди се, на първо място, че присъдата на ОС- Благоевград е незаконосъобразна, защото неправилно са тълкувани и приложени някои материалноправни норми и неправилно са тълкувани и не са приложени други такива. В частност като неправилно тълкувана и

приложена се сочи нормата на чл.116, ал.1, т.6, предл.3 от НК, тъй като нито от субективна, нито от обективна страна поведението на подсъдимия покрива признаците за съставомерност от обективна и субективна страна. Заявява се, че след като не е доказано по несъмнен начин съставомерно поведение по чл.116 от НК логично е следвало подсъдимият да бъде оправдан и предявените искиове да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни. Твърди се, че в случая не може да се говори за проявена особена жестокост и че по тази причина не може да се говори и за квалифицирано убийство по чл.116, ал.1, т.6, пр.3 от НК.

Изтъква се, че за да бъде ангажирана отговорността на К., са игнорирани редица съществени обстоятелства, които безспорно са установени в случая, а именно – че е игнорирано състоянието на силно раздразнение, провокирано от пострадалия с тежка обида, от която са настъпили и е било възможно да настъпят тежки последици, както за подсъдимия, така и за неговата избраница - свидетелката Б..

В тази връзка като неправилно тълкувана и приложена се сочи и нормата на чл.118 от НК, доколкото, според защитника, в конкретния случай е установено, че Г.К. е бил в състояние на силно раздразнение. Счита се, че при това положение и като се има предвид, че към момента на инцидента са били само двамата с пострадалия логично следва и отговора, че това състояние е било предизвикано от пострадалия и от никой друг. Изтъква се, че поведението на пострадалия през цялата вечер и непосредствено преди конфликта установява и какви са предпоставките за настъпване на състоянието на силно раздразнение. Твърди се, че става въпрос за тежка обида по отношение на самия К. и за тежка обида и за жената, за която е възнамерявал да се ожени – като по отношение на самия К., че е ялов; че не може да има собствени деца и че за това ще гледа чужди; че е глупак; че никой не го иска и за това се жени за жена с три деца; а по отношение на Б. - че е курва; че има три деца от различни мъже и др. В тази връзка се заявява, че тежките последици са свързани с това, че се прави невъзможна връзката на двамата и спокойното заживяване в село ***. Според защитника в случая става въпрос за класически пример за приложение на привилегирования състав на чл.118 от НК и че като неправилно е тълкувал и приложил нормата на чл.118 от НК първоинстанционният съд е постановил незаконосъобразна присъда.

Освен това в жалбата се сочи, че неправилно е тълкувана и не е приложена нормата на чл.124 ал.2 пр.2 от НК. В тази връзка се излагат аргументи, че желанието на подсъдимия в случая е било по-скоро да накаже пострадалия с нанасяне на побой заради провокативното поведение и състоянието на силно раздразнение, до което е бил доведен, както и че той е целял причиняване на средна телесна повреда, при което смъртта е настъпила по непредпазливост, което, според защитника, се установява и от последващата му реакция - „ако е жив ще почерпя”. Т.е., според защитника, става въпрос за умисъл за причиняване на средна телесна повреда и по непредпазливост настъпване на смъртта на пострадалия.

Твърди се също, че неправилно са тълкувани и не са приложени и нормите на чл.55 ал.1 т.1 от НК, на чл.11 от НК относно формите на вината, на чл.45 и чл. 52 от ЗЗД. Във връзка с

последните две разпоредби се правят доводи, че присъденото обезщетение на всеки един от гражданските ищци няма нищо общо с критерия за справедливост и че става въпрос за завишаване на обезщетението.

Претендира се, че неправилно е тълкувана и не е приложена и нормата на чл.51, ал.2 от ЗЗД, която сочи, че „ако увреденият е допринесъл за настъпването на вреди, обезщетението може да се намали”. По този повод се твърди, че не е отчетено провокативното поведение на пострадалия непосредствено преди конфликта като основание за редуциране на неимуществената отговорност.

Прави се и оплакване, че така постановената присъда е необоснована и че голяма част от фактическите положения, приети за установени, не се подкрепят от събраните по делото доказателства. В тази връзка в жалбата се посочени основни фактически изводи, които, според защитника, не могат да бъдат споделени с оглед събраните доказателства, а именно: - че няма фактически основания да се приеме проявена „особена жестокост”; - че няма основания да се приеме умисъл за причиняване на смъртта; - че няма основания да не се приеме състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с тежка обида, от която са настъпили и е могло да настъпят тежки последици за подсъдимия и неговата избраница.

Въвежда се и оплакване за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - на визираните в нормата на чл.13 от НПК, регламентираща принципа на разкриване на обективната истина; и на визираните в нормата на чл.14 от НПК — „вземане на решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото; на изискванията на чл.107 ал.3 и ал.5 от НПК. В тази насока се изтъква, че първоинстанционният съд не се е съобразил и с възможностите по чл.154 от НПК и незадължителния характер на експертното заключение. Сочих се също, че атакуваната присъда няма нищо общо с изискванията на чл. 303 от НПК относно забраната присъдата да почива на предположения и относно императивното изискване за доказване на обвинението по несъмнен начин. Твърди се, че е допуснато нарушение и на нормата на чл.305 ал.3, чл.308, чл.310 ал.2 и чл.348, ал.3, т.2 от НПК.

Претендира се, че е налице и непълнота на доказателствата, като се твърди, че първоинстанционният съд не е допуснал изследване на конкретните въпроси, свързани с наличие на състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с тежка обида, от която е било възможно настъпването и са настъпили тежки последици за подсъдимия и за неговата избраница.

Въвежда се и оплакване, че наложеното наказание е явно несправедлив. В тази насока са изложени съображения, че реално подсъдимият носи отговорност по по-тежък престъпен състав, който не съответства на реалното му поведение и на събраните доказателства по делото; както и че ако е бил приложен по-леко наказуем състав на престъпление е щяло да се постигне далеч по-справедливо наказание. Твърди се също, че при съществуването на

основание за прилагане на чл.55, ал. 1 т. 1 от НК поради наличие на многобройни и изключителни смекчаващи обстоятелства първоинстанционният съд не е наложил наказание под законоустановения минимум на престъпния състав на чл.116 от НК. Сочи се, че по този начин е постановено явно несправедливо наказание, което не може да допринесе за постигане целите на наказанието, регламентирани в чл.36 от НК, нито относно личната, нито относно генералната превенция. □

Съобразно така изложеното се отправя молба да бъде отменена изцяло атакуваната присъда, както в наказателната, така и в гражданскоправната ѝ част и на основание чл.336 ал.1, т.3 от НПК да бъде постановена нова присъда, с която да бъде оправдан подсъдимия Г. М. К. и да бъдат отхвърлени предявените граждански иски изцяло. Алтернативно се отправя молба да бъде постановено решение, с което на основание чл.337 ал.1, т.1, т.2 предложение 3, и т.3, пр.2 от НПК да бъде изменена атакуваната присъда като бъде намалено наказанието, като бъде приложен закон за по-леко наказуемо престъпление, след което да бъде освободен подсъдимия от изтърпяване на наказанието на основание чл.66 от НК, а на основание чл.337 ал.3 от НПК да бъде намалено на основание чл.51 ал.2 от ЗЗД присъденото обезщетение на всеки един от гражданските ищци. При условията на алтернативност се отправя и молба за постановяване на решение, с което на основание чл.335 ал.2 от НПК да бъде отменена изцяло атакуваната присъда и делото да бъде върнато на първата инстанция за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Относно така подадената от защитника на подсъдимия въззивна жалба срещу присъдата на ОС-Благоевград е постъпило възражение от адвокат А. К.-М. от АК-Кюстендил, повереник на частния обвинител и граждански ищец Ф. М. М., с твърдение, че жалбата е неоснователна и с молба атакуваната присъда да бъде оставена в сила.

В съдебно заседание пред въззивния съд защитата на подсъдимия в лицето на адвокат Д. заявява, че в конкретния случай както от обясненията на подсъдимия, така и от материалите по делото и от показанията на редица свидетели е установено, че когато срещу Г.К. е започнала една вербална агресия на обиждане на самия него и на неговата избраница, той е реагирал именно с приспособяващ се стил, като е заявявал дори на околните да не се слуша, да не му обръща никой внимание, но независимо от всичко, усещайки някаква слабост у подсъдимия, пострадалият е продължил със своята агресия, при която напрежението в подсъдимия е започнало да расте. Изтъква се, че за да избегне тази агресия, подсъдимият е прибягнал до т.нар. отбягващ стил, преместил се е на друга маса, но независимо от всичко по-късно е бил последван от пострадалия и на тази маса и агресията е продължила, но че, тъй като той е бил обект на такава агресия в един момент прагът на търпимост на подсъдимия, неговите изградени модели на толерантно отношение и на пренебрегване на своите интереси вече са се били изчерпали. В тази връзка се сочи, че може би има значение и употребеният алкохол, но, че независимо от това, основният дразнещ и доминиращ фактор в конкретния случай не е алкохолът, а е именно това постоянно, настъпателно и по-агресивно поведение на пострадалия. Изтъква се, че този модел на поведение на

пострадалият е довел до изчерпване възможностите на подсъдимия да negliжира и да пренебрегва тази агресия и че вместо пострадалият да си направи някакъв извод, че тази агресия вече минава всякакви прагове на търпимост и че подсъдимият вече е натрупал достатъчно напрежение, тази агресия е продължила, включително и извън заведението, като пострадалият продължил да обижда както подсъдимия, че е ялов и че не може да има собствени деца, че е глупав и т.н., така и неговата любима жена, с която е виждал своето бъдеще, като я наричал лека жена, курва и т.н. Сочил се, че по този начин вече са преодолените и последните предели на въздържане от подсъдимия, при което той, от своя страна, е прибягнал до агресия спрямо пострадалия. Защитникът изтъква, че по принцип подсъдимият е един миролюбив човек, който никога не си е позволявал агресия в живота, но че в случая е проявил такава силна агресия с множество удари, които именно сочат за емоционалното му състояние - на нервност, гняв, при което фазата на изчерпване се обективира с това повръщане до мястото на трупа. С оглед на това и независимо от заключението на вещите лица защитникът смята, че в конкретния случай става въпрос за причиняване на убийство при условията на физиологичен афект. Твърди се, че самите вещи лица заявяват, че има състояние на силно раздразнение, но че то едва ли не се дължи на употребения алкохол. Защитата счита, че по същия начин както алкохолът има значение, така още по-голямо и доминиращо значение има и поведението на пострадалия. В тази връзка се изразява становище, че става въпрос за кумулиране на афекта, за една продължителна агресия, при която подсъдимият го е отбягвал, бил е преследван от пострадалия от една маса на друга и се е стигнало до тези събития. Счита, че фактът, че подсъдимият не е желал смъртта, е установен и от показанията на неговата майка /които не могат да бъдат ценени, но са приобщени чрез показанията на един от оперативните работници/, че той е заявил пред нея, че ако пострадалият е жив ще почерпи. Според защитника е очевидно, че самата реакция на подсъдимия е емоционална и в резултат на стесненост на съзнанието, както и че след като е минал известен период от време и се е успокоил той е имал една друга оценка и желание за развитие на нещата.

Алтернативно защитникът моли ако не бъде възприето виждането му за приложение на привилегированния състав на чл. 118 от НК, то това провокативно поведение на жертвата да бъде отчетено като едно изключително смекчаващо вината обстоятелство. Счита за очевидно, че тази настъпателност, която се е развила продължително във времето, с доста остро засягане на чувството на чест и достойнство лично на подсъдимия и на неговата избраница, има основно значение за случването на следващите събития и че при това положение провокиращото поведение е едно изключително смекчаващо обстоятелство. В тази насока защитникът поддържа становище, че това агресивно поведение на пострадалия е довело на свой ред подсъдимия до състояние на невъзможност да контролира поведението си и че именно в това състояние той е осъществил деянието. Смята, че това обстоятелство няма как да бъде negliжирано, но че пък в мотивите на първоинстанционната присъда неговата тежест не е засегната. С оглед на това е на мнение, че с приложението на разпоредбата на чл. 55, ал.1, т.1 от НК би могло да се постигне едно по-справедливо

наказание. По тези съображения защитникът моли да бъде изменена първоинстанционната присъда в наказателната част, като бъде намалено наложеното наказание при предпоставките на чл.55, ал.1, т.1 от НК и същото да бъде определено под минимума. Предвид конкретиката на случая и поведението на пострадалия защитникът смята, че това е справедливото наказание, което ще осъществи целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК. Заявява, че наистина е укоримо и обществено неприемливо поведението на подзащитния му, но че същевременно по никакъв начин не е обществено приемливо и поведението на пострадалия, който незачитайки никакви човешки права на подсъдимия е довел един по принцип миролюбив човек до състояние на лудост, до състояние на невъзможност да коригира поведението си, за което е трябвало много усилия и едно постоянство и упоритост на пострадалия.

По отношение на гражданския иск защитникът счита, че с оглед разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД провокативното поведение на жертвата следва да се има предвид като съпричиняване на уврежданията и затова да бъде намалено присъденото обезщетение. Съобразно това моли да бъде изменена първоинстанционната присъда като бъде намалено и присъденото обезщетение.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на САП моли да бъде потвърдена първоинстанционната присъда. Участващият по делото прокурор счита, че изложените в жалбата на защитника доводи са неоснователни. Твърди, че първоинстанционният съд подробно и мотивирано е обсъдил и анализирал всички доказателства, събрани по делото, като в обхвата на неговото обсъждане са попаднали и посочените от защитата във въззивната жалба възражения и хипотези. Претендира, че данни за приложение на чл.118 и чл.124 от НК, каквито доводи навежда защитата, не са установени по делото. В тази връзка прокурорът от САП заявява, че в хода на въззивното съдебно следствие още веднъж е било потвърдено обстоятелството, че липсва категорично физиологичен афект, като с оглед на това счита, че в атакуваната присъда правилно е възприета предложената от прокуратурата квалификация и че наложеното наказание правилно е отмерено.

В съдебно заседание пред въззивния съд адвокат М., повереник на гражданските ищци и частни обвинители З. М. С. и А. А. Д., счита, че първоинстанционният съд правилно е признал подсъдимия за виновен по повдигнатото обвинение, правилно и справедливо е присъдил обезщетението на гражданските ищци, като е обсъдил всички събрани доказателства и доказателствени средства в тяхната съвкупност. Намира за неоснователни твърденията на защитата, че първоинстанционният съд при постановяване на присъдата си неправилно е тълкувал и приложил някои материално правни норми и не е приложил други такива. Оспорва в частност оплакването на защитника за неправилно тълкуване и приложение на нормата на чл. 116, ал.1, т. 6 предл. 3 от НК, основано на твърдения, че нито от обективна, нито от субективна страна поведението на подсъдимия не покрива признаците на сочения състав. Сочи, че тъкмо напротив - от доказателствата по делото, от изслушаните

свидетелите и от вещите лица по назначените и допуснати експертизи се установява по безспорен и категоричен начин, че подсъдимият е осъществил състава на визирания в обвинителния акт текст от НК.

Повереникът адвокат М. счита за неоснователно и недоказано и твърдението на жалбоподателя, че при извършване на деянието подсъдимият е бил в състояние на силно раздразнение. Сочи, че от изслушаната пред първоинстанционния съд комплексна експертиза, както и от повторния разпит на вещите лица пред въззивния съд се установява, че подсъдимият не страда от психично заболяване, а към момента на извършване на инкриминираното деяние е бил в състояние на тежко алкохолно опиване – дисфоричен тип, могъл е да разбира свойство и значението на извършеното и е бил затруднен, но е могъл да ръководи постъпките си, както и че не са били налични моментите на разгърнат физиологичен афект - да е била налице бурна нервна реакция, възникнала непосредствено след провокация от страна на пострадалия – упражнено насилие, тежка обида или друго противозаконно действие, характеризираща се със стесненост на съзнанието, недаващо възможност за спокойно обмисляне на предприетото поведение. Тоест, според повереника липсват и не са налице фазите на физиологичен афект.

Адвокат М. счита за неоснователна и претенцията на защитата относно неприложението на нормата на чл.124, ал.2, пр. 2 от НК. Твърди, че от заключението на съдебно-медицинската експертиза се установява, че травмите на пострадалия са няколко на брой – 7, нанесени по лицето и главата и че ударите са нанасяни систематично и с голяма сила; че причинените наранявания по главата, довели до смъртта, са били нанесени в легнало положение на жертвата, като подсъдимият е бил основно срещу него, а след това и над главата на пострадалия. С оглед на всички тези факти повереникът обосновава извод, че подсъдимият е целял да умъртви пострадалия.

Според повереника адвокат М. първоинстанционният съд правилно не е приложил разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, тъй като наличните смекчаващи отговорността обстоятелства по отношение на подсъдимия са многобройни, но не са изключителни такива. Сочи, че окръжният съд правилно и справедливо е счел, че с наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от 15 години ще бъдат изпълнени целите по чл. 36 от НК. Този повереник счита за неоснователно и твърдението на защитата за неправилно тълкуване и прилагане на чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД. Изтъква, че първоинстанционният съд правилно и справедливо е обезщетил гражданските ищци, доколкото се касае за причинена смърт на мъж на средна възраст, работоспособен, съпруг, баща и дядо, когото те вече никога няма да видят. Като неоснователно се определя и твърдението, че пострадалият е провокирал по някакъв начин подсъдимия, поради което е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат. Сочи се, че присъдата е постановена по чл. 116 НК, поради което и присъденото обезщетение следва да бъде съобразено с тази осъдителна присъда.

В заседанието пред настоящата инстанция адвокат А. К.-М., повереник на гражданския

ищец и частен обвинител Ф. М. М., моли да бъде оставена без уважение въззивната жалба на подсъдимия като неоснователна. Поддържа изцяло становищата на представителя на прокуратурата и на повереника на останалите гражданските ищци и частни обвинители. Счита, че първоинстанционната присъда е изключително мотивирана и почива както на събраните в хода на досъдебното производство, така и събраните в хода на съдебното следствие многобройни писмени и гласни доказателства. Относно акцентите във въззивната жалба на подсъдимия излага доводи, че в заседанието пред САС се извърши повторен разпит на вещите лица по приетата КСППЕ. Счита, че както депозираната от тях в писмен вид експертиза, така и изключително подробния и задълбочен анализ в техните показанията пред първоинстанционния и пред въззивния съд, дават категоричен отговор на въпроса, че не е налице състояние на физиологичен афект, което, според нея, сочи, че е приложена правилната правна квалификация. В обобщение счита първоинстанционният съдебен акт за правилен и законосъобразен и моли да бъде оставена без уважение въззивната жалба. В последната си дума пред въззивния съд подсъдимият моли да бъде намалена присъдата му.

Софийски апелативен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди изложените от страните съображения и след като сам служебно провери правилността на присъдата, намери следното:

Като инстанция с правомощие да установява факти и в частност да проверява верността на установените от първоинстанционния съд фактически положения и при неправилност на същите да приема нови, различни от вече установените, въззивният съд направи свой собствен анализ на всички събрани и проверени в хода на първоинстанционното и на въззивното съдебно следствие доказателствени материали, в резултат на което възприема долуописаната, относима към предмета на делото, фактическа обстановка.

Подсъдимият Г. М. К. е роден на *** г. в с.***, област ***, не е женен, не е осъждан, с основно образование, с ЕГН *****. Бил е второто дете в 4-членно семейство. Израснал е при дисхармонични вътресемейни отношения. От малък е бил свидетел на упражнявани от баща му агресия и насилие в семейството. Тръгнал е навреме на училище. Когато е бил на 12 години, баща му заживял едновременно с две жени – с жена от ромски произход и с биологичната му майка, като последната много страдала от това. Бил обект на подигравки от съучениците си и връстниците си заради двуженството на баща си, срамувал се от това. Същевременно изпитвал гняв към баща си и бил привързан към майка си и брат си. Като цяло имал трудно и тежко детство – живял в недоимък, лишения, подигравки; баща му бил алкохолик, агресивен и двуженец; майка му страдала. Прекъснал образованието си в 8-ми клас и отказал да посещава повече училище. Започнал отрано да се труди като земеделски и строителен работник. Докъм 2014 г. почти непрекъснато е живял в родното си село – ***, като е обитавал къща на ул.“***“ № 102 заедно с майка си З. М. К.. Сред съселяните си и в обществото подсъдимият се ползвал с добро име – описван е като много скромен, неконфликтен, не проявяващ агресия, неразговорлив, незаядлив, работлив и дисциплиниран. За него липсват данни за други противообществени прояви извън деянията /извършените в

реална съвкупност кражби по чл. 197 НК и по чл. 195 НК докато все още е бил непълнолетен/, относно осъжданията за които е бил реабилитиран по право.

За първи път през 2014 г. заминал за Великобритания /Англия/ да работи като сезонен работник в земеделието – да бере ягоди и малини, като това продължило и през следващите години. През месец май 2018 г. отново заминал на сезонна работа във Великобритания /Англия/. Там се запознал с А. Ю. Б. от село ***, област ***, която по същото време работила във фермата, където трябвало да работи и подсъдимият. Във Великобритания А. Б. също идвала за сезонна работа, като иначе живеела постоянно от дълги години заедно с родителите си и сестрите си в Португалия, откъдето пристигнала във Великобритания. В Португалия тя живеела на семейни начала с мъж на име К. Н., от съжителството с когото имала три деца - С. А. Б., Д. Ю. Б. и Ф. А. Ю.. Но през 2012 г. тя се разделила с К. Н. и оттогава сама се грижела за децата си. При пребиваването ѝ през пролетта на 2018 г. във Великобритания А. Ю. Б. била заедно с брат си и снаха си, като децата ѝ били останали в Португалия при родителите ѝ, които се грижели за тях. Докато работили заедно във фермата във Великобритания караваните на подсъдимия и на А. Б. били в непосредствена близост една до друга. На Б. ѝ направило впечатление, че подсъдимият е много добър, тих и скромен и че всички около него го използват. Постепенно двамата се опознали и сблизили и скоро след това заживели заедно в една каравана във фермата като семейство. Г.К. знаел, че Б. има три деца, но това не го притеснявало. Той много се привързал към А. Б., влюбил се в нея и не виждал бъдещето си без нея. До този момент не бил изпитвал и изживявал такива чувства и емоции. Подсъдимият ѝ предложил с парите, които изкара от работата във фермата, да направи ремонтът на къщата във ***, за да живеят по-добре, като тя се съгласила и той бил много щастлив от това. Така двамата започнали да правят планове за бъдещето си – да се оженят; тя да дойде да живее заедно с децата си в дома му в с. *** и децата да учат в училището във ***. Решили след като свършат работа във фермата и свидетелката си вземе децата от Португалия да отидат да живеят заедно в с.***. Съвместният живот с А. Б. много се харесвал на подсъдимия. В този момент за него тя била всичко, като за него нямало никакво значение, че преди това е имала друг мъж, от когото е родила три деца.

Докато заедно с А. Б. били все още на работа във фермата във Великобритания, жената на брата на подсъдимия била разбрала за връзката им и в неустановен ден през месец септември 2018 г. му се обадила по телефона и му казала, че не е хубаво да се жени за А. Б., тъй като имала деца.

На 27.09.2018 г. подсъдимият се прибрал в България – в дома си във ***, за да набави дърва и да пооправи къщата, а малко по-късно, на 06.10.2018 г., свидетелката А. Б. се върнала в Португалия, като тя трябвало да вземе оттам децата си и да се прибере в родното си село в България, откъдето близките на подсъдимия – майка му и брат му, да отидат и да я искат за снаха, след което да заживеят заедно.

След като се разделили двамата поддържали ежедневно постоянна връзка по телефона и

чрез социалната мрежа „Фейсбук“, като се търсили взаимно. В същото време, в началото на месец октомври 2018 г., подсъдимият за пръв път споделил с майка си, че възнамерява да се ожени за А. Б. и че тя ще дойде да живее в тяхната къща заедно с трите си деца, но срещнал категоричното ѝ несъгласие, мотивирано с изявлението ѝ, че не я иска в тяхната къща и че не иска да гледа чужди деца. Тогава подсъдимият се ядосал много на тази позиция и постъпка на майка си спрямо него. Същевременно и брат му не бил съгласен с намерението му да се ожени за А. Б. и да заживеят заедно в родната им къща, като по този повод му бил казал, че Б. е имала връзка с други мъже и че не е препоръчително да се обвързва с нея, за да не говорят хората. Така, най-близките на подсъдимия хора /майка му и брат му/ били категорично против връзката му с А. Б. въпреки, че самият той много искал да живее живота си с нея, поради което започнал да страда много от това. Подсъдимият криел от А. Б. и не споделял с нея несъгласието на неговите близки да се оженят и да заживеят заедно. Този факт обаче станал известен на свидетелката Б., когато /в периода 16-18.10.2018 г./ по телефона с нея се свързала братовчедка на подсъдимия, която директно ѝ казала да не идва в селото им /***/, защото, не е желана в къщата на Г. нито тя /като негова съпруга/, нито децата ѝ, като в проведения разговор изтъкнала, че не е желана, тъй като имала три деца и че майката и братът на Г.К. били против и че последният щял да се откаже от него. Свидетелката А. Б. останала много учудена от това обаждане и от заявеното ѝ и веднага се обадила на подсъдимия и му разказала за този разговор, при което той ѝ отговорил, че не го интересува мнението на майка му и брат му, че не може без нея и че иска да живеят заедно. Тогава Б., от своя страна, му казала, че се прибира в България и че ако той дойде с майка си и с брат си да я поискат за снаха и да живее у тях, ще се оженят, а ако не го направи - ще го остави и ще се омъжи за друг, след което му казала повече да не ѝ звъни и да не я търси, докато не вземе решение какво точно ще правят. Затова го блокирала в социалното приложение „Фейсбук“ и спряла да отговаря на позвъняванията му. Поради така стеклите се обстоятелства около съдбата на неговата връзка с А. Б. в посочения период /16-18.10.2018 г./ подсъдимият К. изпаднал в отчаяние и започнал да страда много, че не може да направи нищо, за да спаси връзката си. Било му много мъчно и страдал, че благодарение на своите близки бъдещето му се съсипва. През тези дни бил отвлечен от близките си, че за пореден път са го предали. Страдал, защото не можел да се свържи и с А. Б.. Същевременно нямало с кого да сподели мъката си.

Бидейки в това душевно състояние, на 19.10.2018 г. привечер, около 18:30 часа, подсъдимият решил да отиде в бар „Виктория“ в родното си село, понеже искал да изпие няколко бири, за да разтовари напрежението. Бил облечен в син спортен екип, с бяла тениска с къси бяло-черни ръкави с лого на „Найк“ от вътрешната страна на задната ѝ част, с черни чорапи и маратонки. Същата вечер в бара свирел оркестър, съставен от музиканти и певица - свидетелката Е. Ш.. Когато влязъл в бара, подсъдимият седнал сам на една свободна маса, като си поръчал бира „Туборг“. Малко по-късно на неговата маса седнали последователно свидетелите А. Ш. /около 19.30 часа/, Г. К. и А. Б.. В по-късен час, около 22:30 часа, в заведението влязъл и М. И. Д., който седнал сам на друга маса, съседна на тази

на четиримата, и също си поръчал алкохол - мастика. В интервала от около 23.00 часа до около 23:30 часа свидетелите, които били на една маса заедно с подсъдимия, си тръгнали – първо, около 23.00 часа, си тръгнал А. Б., а след него, около 23.30 часа, си тръгнали и А. Ш. и Г. К.. До този момент /до момента, в който посочените свидетели напуснали заведението/ между подсъдимия и М. И. Д. не е имало никакви контакти, като подсъдимият си стоял скромно и спокойно на масата и си пиел бирата, не участвал много в разговорите, повече слушал и не показвал спрямо никого никаква агресия. Когато останал сам на масата, след като А. Б., А. Ш. и Г. К. си тръгнали, подсъдимият К. се разчувствал и извикал певицата Е. Ш. и ѝ поръчал да му изпее една балада, при което тя му изпяла няколко песни, всичките балади. Свидетелката Ш. познавала подсъдимия като клиент на заведението и ѝ направило впечатление, че тази вечер той е в депресия, докато при други участия на оркестъра във въпросното заведение /в това заведение оркестърът свирил само в петък/ е бил винаги весел и си е поръчвал само весела и забавна музика /от рода на кючеци/. Затова тя дори го попитала дали има някакъв проблем, а той ѝ отговорил да му пее балади и видимо се разстройвал при изпълнението на песните, като през цялото време бил „кротък“, както обичайно, пиел си, давал и банкноти за изпълненията.

Междувременно, в неустановен момент, подсъдимият излизал от заведението за около 10-15 минути, след което се върнал, като бил сам. Отново си поръчал бира на свидетеля Н. К., който работел като барман в заведението.

Когато около полунощ /24:00 часа/ оркестърът тъкмо приключвал работа за вечерта, в заведението влязъл свидетелят Ш. М., който бил близък с членовете на оркестъра. Седнал на тяхната маса и поискал да го поздравят с няколко песни. Музикантите изпълнили желанието му и докато пеели на масата на оркестъра седнал и подсъдимият. След малко на същата маса дошъл и М. Д., който седнал до Г.К.. Двамата се познавали от селото, но не били в близки отношения. Докато седели на масата на оркестъра и двамата употребявали алкохол – подсъдимият бира, а М. Д. ракия, като вече се намирал в средна, клоняща към тежка степен на алкохолно опиване.

Свидетелят Ш. М. останал на масата около половин час, като си тръгнал веднага след като оркестърът му изсвирил песните, които си бил поръчал. Докато св. М. бил на въпросната маса заедно с оркестъра, с Г.К. и с М. Д. същият не възприел последните двама да са разговаряли помежду си, като не забелязал между тях да е имало спорове или някакво напрежение. Възприел единствено подсъдимият да разговаря с певицата Е. Ш..

Междувременно, от своя страна, св. Ш. видяла, че подсъдимият и М. Д. взели да спорят помежду си, като спорът бил за някакви стотинки, които били ресто за К., като тогава чула подсъдимият да казва на Д. нещо от рода на „Махай се, да не те лепна една“.

След като свидетелят Ш. М. напуснал заведението членовете на оркестъра си събрали вещите и също си тръгнали, като на масата останали само подсъдимият и М. Д.. Двамата започнали разговор, в хода на който Д. започнал да му се подиграва за интимната му

приятелка А. Б. – че същата имала деца, че ще гледа чужди деца и че не може да си има свои деца; че никой друг не го искал освен нея; че ще се жени за курва, че тя е имала връзки с много мъже; че всяко дете ѝ е от различен мъж; че тя няма да иска деца от него; че ще го използва само за парите и че ще го зареже рано или късно; че е ялов, че никоя от тяхното село не го искала и затова щял да си вземе курва, че е глупак. Подсъдимият се ядосал на тези думи на Д..

Някъде след 00.30 часа М. Д. си тръгнал, а малко след него от заведението излязъл и Г.К.. Последвал го и на около 50-80 метра от заведението - на улица „Люляк“ в близост до имот № 10 - го настигнал и го предупредил да не му се подиграва повече, но М. Д. продължил да говори на подсъдимия за връзката му с Б. и да му се подиграва относно нея – че е курва, че е некадърен да се ожени за момиче, че е ялов.

В резултат на употребения същата вечер алкохол /между 10 и 12 бири от по 0.5 литра/ в този момент подсъдимият се намирал в състояние на умерено тежко просто алкохолно опиване - дисфоричен тип, което довело до смъкване на морално-волевите му задръжки. В това състояние и провокиран от отправените му упреци, обиди и подигравки от страна на Д., той замахнал с дясната си ръка, свита в юмрук, и го ударил в главата. След това подсъдимият намерил една дървена летва, оставена наоколо, и започнал с нея да удря по главата Д., вследствие на което летвата се счупила на две. Подсъдимият захвърлил парчетата и едното от тях паднало в близост до улицата, а другото попаднало в градината, обработвана от свидетелката З. У. и находяща се до имот № 10 на ул. „Люляк“. После от намиращите се до каменна ограда до улицата камъни взел един камък с неправилна форма с приблизителни размери - дължина 18 см., ширина 16 см. и дебелина 8 см. - и с него също започнал да нанася удари по главата и в частност по лицето на Д., който в един момент по време на побоя се свлякъл и паднал на земята. Впоследствие оставил този камък на земята и взел друг, по-голям камък, също с неправилна форма, с приблизителни размери - дължина 26 см., ширина 20 см. и дебелина 11 см. - и продължил с него систематично да нанася удари по главата и лицето на пострадалия, като ударите попадали основно в лявата лицевата част на главата на Д.. Общият брой на нанесените с двата камъка удари по главата и в лицето на пострадалия били не по-малко от седем, като те били нанасяни при първоначално изправено, а след това и в легнало положение на жертвата. В резултат на така нанесените множество удари в главата на пострадалия М. Д. сравнително бързо, но не моментално, настъпила смъртта на същия.

След като приключил нанасянето на ударите по главата на пострадалия, К. оставил двата камъка извън уличното платно, на банкета, и издърпал тялото на Д. диагонално от левия към десния край на улицата, гледано в посока от село *** към центъра на село *** и на разстояние от 9,20 метра от електрическия стълб с надпис „Т-3 В 13 1979“, находящ се на ул. „Люляк“. Оставил тялото на пострадалия да лежи по гръб, напречно на улицата, при което главата му е била обърната на дясно спрямо тялото; двете му ръце лежали отстрани на тялото, сочещи към лявата част на улицата в упоменатата посока; десният крак бил свит в

коляното надясно като подбедрицата била опряла бордюра, а бедрото на левия крак било разположено напречно на бордюра като подбедрицата му висяла над банкета. След това подсъдимият тръгнал към дома си и повърнал в близост до тялото на Д., което останало да лежи на улицата в гореописаното положение.

Когато се прибрал в дома си, подсъдимият съблякъл връхните дрехи и маратонките си и заедно с майка си ги изгорили в печката, като останал с бялата тениска с логото на „Найк“ с къси бяло-черни ръкави и черните чорапи. Майка му била прибрала в найлонова торба с надпис „Лидл“ остатъците от изгорените в печка в дома им дрехи и маратонки, които впоследствие при извършено претърсване били намерени и иззети.

По-късно същата нощ, на 20.10.2018 г. около 04:15 часа, свидетелката Н. К. тръгнала от дома си в с. ***, за да отиде на работа в пицарията, находяща се в сградата на бар „Виктория“ в същото село и в която работила. Към 04.20 часа, минавайки по ул. „Люляк“ в близост до имот № 10, в далечината забелязала, че нещо лежи на улицата – не на самото платно, а в долния край на бордюра към платното. Когато наближила, видяла две локви кръв. Тъй като все още било тъмно и улицата била неосветена, К. светнала с носеното от нея фенерче и тогава видяла, че лежи човек - трупа на пострадалия. Макар, че познавала М. Д., в този момент тя не го разпознала, тъй като бил обезобразен, с потъмняло и с окървавено лице. Веднага изтичала до къщата на сестра си, която била на около 50 - 80 метра от мястото /в къщата ѝ се намирала и пицарията, в която работила/, звъннала ѝ и я помолила да събуди съпруга си, за да се обалят на един от полицаите в селото. Около 04.30 – 04.40 часа се обадили по телефона на св. И. Ч., полицейски служител към РУ Гоце Делчев, който живеел в с. ***, и му съобщили за видяното. После св. К., сестра ѝ и съпругът на сестра ѝ отново се върнали при трупа, а впоследствие си тръгнали. След като получил обаждането св. И. Ч. веднага /до около 5 минути/ отишъл на местопроизшествието, където бил намерен трупът на пострадалия. В първия момент той също не разпознал М. Д., когото по принцип познавал, но сега не разпознал поради обезобразеното му лице. Веднага се обадил на колегата си Р. Д. - полицейския служител, отговарящ за с.***, и с него запазили местопрестъплението, като възприели разположението на трупа и петната /локвите/ кръв около него. Междувременно се обадили на оперативния дежурен в РУ – Гоце Делчев и на началник участъка, като до пристигането на полицейските служители от РУП Гоце Делчев двамата, без да разместват трупа, единствено извадили от джоб на панталона на пострадалия дебитната му карта и по нея установили самоличността му. На място пристигнали оперативна група, както и свидетелят И. И. - началник група „Криминална полиция“ в РУП Гоце Делчев, както и свидетелите И. Г. и И. И. - и двамата разузнавачи, отдел „Убийства“ в ОД на МВР Благоевград. И тримата /И., Г. и И./ възприели същото разположение на трупа - с едната си част на пътното платно, с окървавена глава и доста кървави следи /зацапвания/ по тялото. Възприели също в близост един окървавен в едната си част камък, локва кръв, следи от кръв от влачене на тялото по платното, пръски кръв наоколо, както и петно от „повръщано“. Започнали оперативно-издирвателни мероприятия, при които свидетелят И. заедно с други свои колеги посетил дома на подсъдимия и на майка му в с. ***. Личното му възприятие

било, че майката на подсъдимия - З. К. - била силно притеснена. Докато бил в дома им установил също, че са били горени някакви дрехи на подсъдимия в печка на дърва и въглища, като самата печка била почистена, но майката показала чанта, в която бил събран остатъка /пепелта/ от изгорените дрехи.

За времето от 11:00 часа до 12:40 часа на 20.10.2018 г. бил извършен оглед на местопроизшествието, където бил открит труп на пострадалия. На разстояние 4,7 метра от електрически стълб, находящ се на ул. "Люляк" и с надпис „Т-3 В 13 1979“, на банкета на улицата, от лявата ѝ страна по посока към центъра на селото била намерена дървена треска с дължина от 0,40 метра, с червеникаво - кафява течност, представляваща част от дървена летва, а на 1 метър след нея бил намерен камък с неправилна форма, с дължина - 18 см., ширина 16 см. и дебелина 8 см., с петна от червеникаво-кафява течност. На 10,30 метра от описания електрически стълб и на 0,80 метра от улицата, на банкета от лявата страна по посока към центъра на селото бил намерен камък с неправилна форма с дължина 26 см., ширина 20 см. и дебелина 11 см., с петна от червеникаво-кафява течност. На 09,20 метра от визириания електрически стълб, до десния бордюр на улицата, гледано по посоката към центъра на селото, бил намерен труп на М. И. Д., разположен в гореописаното положение.

На същата дата от 14:10 часа до 14:35 часа било извършено претърсване в дома на Г.К., при което майка му З. К. е предала доброволно найлонова торба с надпис „Лидл“, в която имало получена от горене пепел.

На 20.10.2018 г. с протокол за доброволно предаване Г.К. предал на разследващия орган 1 брой бяла тениска с бяло-черни къси ръкави и лого на „Найк“, един чифт черни мъжки чорапи, 1 брой мобилен телефон марка Самсунг“ и два броя обувки, сиви на цвят.

На 20.10.2018 г. е извършено освидетелстване на Г.К. с негово съгласие, като при извършеното действие е установен лек отток в основата на палеца и показалеца на дясната му ръка.

На 28.10.2018 г. свидетелката З. У. се намирала в ползвана от нея градина, находяща се в близост до имота ѝ на ул. "Люляк" № 10. Между сухите стръкове царевица тя открила дървена треска /летва/, дълга 53 см. и с дебелина около 4-5 см. Взела я и видяла, че част от тази дървена треска /летва/ е оцветена в червен цвят, наподобяващ кръв. Предположила, че това може би са следи от кръвта на М. Д. и затова взела дървената летва със себе си и я отнесла в дома на Д.и и я е оставила на свидетелката Ф.М. - дъщеря на М. Д., като ѝ казала, че я намерила до мястото, където е бил убит баща ѝ. М., от своя страна, предала дървената летва на свидетеля Ч., полицейски служител, и му разказала откъде я има. Същият ден последният извикал в кметството свидетелката У. и там бил изготвен протокол за доброволно предаване от 28.10.2018 г., удостоверяващ предаването на дървената треска на служител на МВР.

От заключението на изготвената и приета съдебно-медицинска експертиза № 58/2018 г. се

установява:

- че при огледа и аутопсията на трупа на М. Д. са констатирани тежка черепно-мозъчна травма; седем броя сравнително големи, дълбоки и зеещи разкъсно-контузни рани, предимно по лицето и окосмената част на главата вляво, с охлузени и отслоени ръбове - № 1 по лява теменна изпъкналост; № 2 по ляво слепоочие; № 3 в горната и външна част на лявото око; № 4 по лявата ябълчна област; № 5 разкъсване на лявата ушна мида; № 6 разкъсвания на устните; № 7 по брадичката; многофрагментни счупвания на костите на лицевия череп /носни кости, очни ръбове, особено вляво, ябълчни кости и челюсти/; обширни сливащи се и наслагащи се кръвонасядания по цялото лице, повече вляво и преминаващи към горната част на шията; участък с охлузвания по и под дясната челна изпъкналост; размачкване на лява ушна мида с подлежащо многофрагментно счупване на средното ухо, кръвонасядане на меки черепни покривки, импресионно няколко-фрагментно счупване по лявата слепоочна кост и продължаващи линии на счупване напред и назад по черепния покрив; многофрагментни счупвания в предни черепни ямки, коси и напречни счупвания в средни черепни ямки от черепната основа; отделни разкъсвания на твърда мозъчна обвивка по мозъчната основа отпред; травматичен кръвоизлив на меки мозъчни обвивки; размачкване на мозъчно вещество по мозъчната основа и слепоочния дял вляво; разкъсвания по устната лигавица и избиване и разклащане на зъби; кръвонасядане на върха и дясната част на езика, кръвонасядания в горната част на гърдите и по лявото рамо.

- че смъртта на М. И. Д. се дължи на несъвместима с живота тежка черепно-мозъчна травма, довела до изразена недостатъчност на мозъчните функции вследствие на установените седем броя големи наранявания по лицето и главата предимно вляво, довели до изразено счупване на костите на лицевия и на мозъчни череп, повече вляво, с травматичен кръвоизлив на меки мозъчни обвивки, контузия и размачкване на мозъка.

- че смъртта на Д. е настъпила бързо, но не моментално, след нанасянето на ударите по лицето и главата и най-вече на тези вляво, довели до тежката черепно-мозъчна травма /която е и причина за настъпването на смъртта/; че като фактор, участвал в генезата на смъртта, е и хеморагично-травматичния шок от установените множество зеещи наранявания по лицето и главата, довели до една значителна кръвозагуба; че предвид тежестта на установената черепно-мозъчна травма смъртта е била неизбежна.

- че установената черепно-мозъчна травма се дължи на 7-те броя големи зеещи рани в областта на лицето и главата и най-вече на наранявания №№ 2, 3 и 5, довели до несъвместими с живота увреждания на черепа и мозъка; че тези наранявания се дължат на удари, нанесени със сравнително голяма сила с твърди тъпи ръбести предмети и че предмети с такава характеристика на контактната повърхност, маса и други особености за причиняване на такива наранявания и удари се явяват установените сравнително големи ръбести камъни; че със същите са нанасяни удари със сравнително голяма сила, предимно в областта на лицето и главата; нанасяни са систематично, по едно и също време или

непосредствено един след друг, основно по лицевата област на главата; че характеристиката и близкото разположение на уврежданията по лицето и главата вляво сочат за известна систематичност в нанасянето на удари с такива предмети при първоначално изправено, а след това и в легнало положение на жертвата, като нараняванията по главата, довели до смъртта, най-вероятно са били причинени в легнало положение на жертвата, при което нападателят е бил основно срещу, а след това и над главата на жертвата.

- че нанасянето на удари по лицето и главата с предмети с горните характеристики и с посочената сила, като тежест и брой, довежда до увреждане на жизнено важни части на главата /в частност мозъка/ и до последваща бърза смърт.

- че по главата и лицето вляво са нанесени най-малко три удара с голяма кинетична енергия от предмет с не малка маса и с ръбове, каквито предмети се явяват камъните, намерени на местопроизшествието и с петна от червено-кафява течност; че тези удари са могли да бъдат нанесени както при държане на камъка с ръка от страна на нападателя, така и при хвърляне на камъка от страна на нападателя към жертвата от известно неголямо разстояние /замеряне/.

- че освен описаните седем броя тежки наранявания по главата се установяват и други травматични увреждания - кръвонасядания и охлузвания по лицето и горната част на гърдите, които са причинени от нанасяне на удари с и върху твърди тъпи предмети, каквито могат да бъдат човешките ръце, крака, дърво и части от заобикалящия терен.

- че при извършения оглед и аутопсия освен гореописаната черепно-мозъчна травма не се установяват други травматични и болестни увреждания, които да имат отношение към настъпването на смъртта.

- че непосредствено преди смъртта си пострадалият е бил в състояние на средна, клоняща към тежка степен на алкохолно опиване, което се характеризира със значителни нарушения на мисловната дейност и се проявява със значително потискане на ЦНС, с понижена чувствителност за болка.

- че след настъпването на смъртта трупът на пострадалия е престоял известно време – от порядъка на няколко часа – в положението, в което е намерен.

В разясненията си пред окръжния съд вещото лице, изготвило цитираната по-горе СМЕ, сочи, че на практика е невъзможно да се открие кой е първоначалният удар и кои са последващите, тъй като ударите и нараняванията са се наслагвали.

От заключението на извършената ДНК-експертиза по протокол № 19/ДНК-293 се установява, че по бялата тениска с къси бяло-черни ръкави с лого на „Найк“; по единия от двата чорапа, черни на цвят, предадени с протокол за доброволно предаване от Г.К. на 20.10.2018 г.; както и по двата камъка, установени в близост до трупа на пострадалия и иззети като веществени доказателства при извършения оглед на местопроизшествие на

20.10.2018 г. се доказва наличие на човешка кръв, която произхожда от М. И. Д..

От заключението на извършената ДНК-експертиза по протокол № 19/ДНК-292 се установява, че по дървените трески, едната с дължина 40 см., иззета като вещественно доказателство при извършения оглед на 20.10.2018 г., а другата с дължина 53 см., предадена с протокол за доброволно предаване от З. М. У. на 28.10.2018 г., също се доказва наличие на човешка кръв, която произхожда от М. И. Д..

От изготвения протокол за химическа експертиза № 612 на СНТЛ - ОД на МВР Благоевград се констатира наличие на алкохол в кръвта на пострадалия М. И. Д. с концентрация 2,82 промила.

От заключението на изготвената от вещите лица д-р К. и психолог Г. и приета от първостепенния съд комплексна съдебно психологично-психиатрична експертиза на подсъдимия се установява:

- Г.К. не страда от същинско психично разстройство, умствена изостаналост или спад, травмена или епилептична болест, личностово разстройство, невротично разстройство; не е бил с краткотрайно или продължително разстройство на съзнанието и е клинично психично здрав.

- към момента на извършване на инкриминираното деяние същият е бил в състояние на умерено тежко просто алкохолно опиване - дисфоричен тип: раздразнителен, с дисфоричен заряд, със смъкнати морално-етични бариери, улесняващи го в действията му; могъл е да разбира свойството и значението на извършеното и е бил затруднен, но е могъл да ръководи постъпките си, като е бил улеснен в действията си от токсичния ефект на поетото от него количество етилов алкохол върху ЦНС.

- към момента на осъществяване на деянието у подсъдимия вече е бил кумулиран негативен афективен заряд, породен от събития, случили се в предшестващ инцидента период и нямащи общо с жертвата, като в резултат на токсичния ефект на етиловия алкохол върху ЦНС на подсъдимия този негативен афективен заряд е ескалирал и се е проявил в количественото разстройство на емоциите – дисфория /мрачност, недоволство, раздразнителност, злоба и агресивност/.

- подсъдимият е бил под влиянието на интензивно неудоволствено изживяване и фрустриран поради възникналите пречки за реализиране на осъзнатите му потребности от близост, любов, семейство, деца и секс, поради което е търсил начин да разтовари от натрупаното в последните дни /преди деянието/ напрежение; под въздействието на употребения алкохол, кумулираният негативен ефект у него е ескалирал, морално-етичните бариери и волевите му задръжки са били смъкнати и по този начин е бил улеснен в осъществяване на агресивния поведенчески акт.

- възприемал е правилно случващото се, запазил е паметова следа и е бил в състояние да възпроизведе достоверно възприетите от него факти и обстоятелства в случай, че желае.

- към инкриминирания момент подсъдимият е бил в състояние на силно емоционално раздразнение /в съдебно заседание пред въззивния съд вещите лица уточняват, че са имали предвид емоционалното му състояние, което е предпоставило неговия агресивно-поведенчески акт, а не правното понятие по НК/; в случая не са налице клинични аргументи за разгърната клинична картина нито на физиологичен, нито на патологичен афект – предвид спецификата на клиничните им картини и намесата на токсична нокса и в частност предвид това, че при подсъдимия не се регистрират основни фази, през които преминава физиологичния афект.

Описвайки в заключението си емоционалното психологично състояние на подсъдимия в процесната вечер от момента, в който пострадалият е започнал да го обижда и да му се подиграва вътре в заведението, до последвалия между тях разговор навън, извън заведението, вещите лица от КСППЕ приемат, че въпросната вечер преди самото деяние у подсъдимия вече е бил кумулиран негативен афективен заряд, породен от събития, случили се в предшестващ период и нямащи общо с жертвата, като в резултат на това К. бил свръхсензитивен към обиди и упреци на чужди хора, при което обидите, подигравките и упреците от страна на М. Д. са допринесли за отключване на дисфория /недоволство, раздразнителност, злоба и гняв, преминаващи лесно в жестоко насилие/, която не би се случила ако подсъдимият не е бил повлиян от поетото количество етилов алкохол; както и че с проявения агресивен поведенчески акт е осъществен катарзис, освобождаващ подсъдимия от натрупаното вътрешно напрежение.

При повторния разпит на вещите лица от КСППЕ пред въззивната инстанция същите дават разяснения в следните насоки:

- деянието не е извършено в състояние на физиологичен афект, тъй като в случая категорично не е налице разгръщане на фазите на физиологичния афект; не са налице разгърнати фази на физиологичния афект, не просто поради наличието на токсична нокса, а тъй като при подсъдимия не се установява след конкретна провокация, която е значима за него, след кратък латентен период, при него емоцията да е ескалирала така бурно, придружена с драматична вегетативна симптоматика, че емоцията да е завладяла съзнанието му до степен да го стесни и оттам волевите му реакции да са били възпрепятствани и да реагира неочаквано за самия себе си с конкретния агресивно поведенчески акт; в случая липсва тази внезапност, която обикновено я има при физиологичен афект - силно значима провокация и веднага след самата провокация изява на едноактова агресивност; латентната фаза не е кратка – периодът между провокацията и действието не е кратък, тъй като след първоначалната провокация е минало време - може би са минали повече от 15 минути, в които са се случили други взаимодействия между подсъдимия и пострадалия; при физиологичния афект реакцията идва изненадващо за самия деец, а в случая той

неколкократно е предупреждавал пострадалия за това да преустанови обидните квалификации и упреци, които са били отправени към него; относно следващата фаза - бурно протичащата реакция – в случая няма описание на вегетативната компонентност, освен едно притъмняване, за което подсъдимият съобщава на един по-късен етап; липсва също и четвъртата фаза на изчерпване, при която деецът чувства някакво изчерпаност - чувство на вина, хаотичност, обърканост, но че в настоящия казус има целенасочени действия, които са последвали деянието – отиване вкъщи, предприемане на действия за прикриване на следите, каквито действия при физиологичния афект не би трябвало да се проявяват; като цяло има една организираност в действията на подсъдимия и същите са били целенасочени - първоначално той се е опитвал да се дистанцира, отправил е предупреждение, след това пък е последвал пострадалия навън, тръгнал е в противоположна посока на тази, в която живее, за да се доизяснява и да продължи с предупрежденията към пострадалия да не му се подиграва и обижда, че след това се е прибрал сам, като тази целенасоченост присъства преди и след инкриминираното деяние; освен това при физиологичния афект има частична амнезия за факти и обстоятелства, но че тук още при първоначалния си разпит подсъдимият е съобщил всички съществени елементи на деянието си.

- деянието е извършено в рамките на дисфоричен тип алкохолно опиване; при този тип алкохолно опиване състоянието на силно емоционално раздразнение, лесно преминаващо в агресивно поведенчески акт, е нещо твърде типично, като дори и незначителен повод, незначителната провокация - вербална или невербална - от трето лице може да доведе до ескалация на емоцията и да провокира такъв акт, т.е., че в рамките на дисфоричния тип алкохолно опиване и незначителна провокация може да стане повод за такъв агресивен поведенчески акт, още повече, когато в предшестващия период негативната емоция вече е била кумулирана в подсъдимия, независимо, че тя не е била провокирана от действия и думи на пострадалия;

- продължилата дълго време провокация от страна на пострадалия, която не е била еднократна, е допринесла в един момент до ескалиране на агресия при подсъдимия; натрупването на емоция у подсъдимия и провокацията спрямо него са довели до раздразнение - бил е разгневен, ядосан, провокиран, нервен, но в това раздразнение не се характеризират всичките фази на физиологичния афект, тъй като това, че е бил ядосан, нервирен и раздразнен само по себе си не е достатъчно, за да се категоризира състоянието му като състояние на физиологичен афект.

- от обстоятелствата, че въпросната вечер подсъдимият не е насочил агресивни вербални или невербални поведенчески изяви спрямо никой друг от обкръжението си в заведението и че единствено пострадалият е станал обект на неговата агресия вещите лица от КСППЕ правят извода, че очевидно провокацията от страна на пострадалия е била отключващият фактор за агресивните поведенчески изяви на подсъдимия.

- това, което подсъдимият е чул като обидни думи от пострадалия, са думи, казвани от най-близките му хора /майка и брат/, но че трябва да се отчете, че най-близкото му обкръжение за него - семейството му - представлява важен фактор в живота му и самата културална среда предполага едно приемане на негласните закони и традиции и спазване на тези традиции; в близкото си семейно обкръжение той не си е позволил по някакъв начин да изрази агресивно това свое несъгласие - с думи го е изразявал, с поведение го е изразявал, но не си е позволил да прояви агресия към близките си, независимо, че е слушал от тях същите думи и същите обвинения; в конкретната ситуация всъщност се появява един външен човек, който не му е близък и не представлява авторитет за него, каквото е семейството му, и когато се появява същата провокация към него, същите обидни думи, същите обвинения, защото той усеща тези думи и ги тълкува като обвинение срещу самия себе си, че има тази връзка, той върши инкриминираното деяние; в случая тези обвинения от външен човек допълнително представляват рисков фактор за проявяване на поведение, което не е типично за подсъдимия, и за проявяване на агресия там, където той вече може по някакъв начин да я изяви, но същевременно по някакъв начин е улеснен, защото в семейството той това не може да го прояви, но срещу чужди хора има една идея за смъкване на задръжките в тази посока и проявяване на агресивност; неговият стил на общуване е приспособяващ, в смисъл, че цял живот той се е съобразявал с околните - от самото детство и най-вече със семейството - и той се е приспособявал към външния свят, като през живота си подсъдимият почти никога не е проявявал поведение, което да показва неговата същност, да може да се отстоява, да може да се докаже, да защити своите желания, позиции и предвидения му интелект и цялостната анамнеза на живота му той няма стратегии за справяне в такива усложнени ситуации, каквато в случая за него се явява тази ситуация; подсъдимият няма нужния капацитет да постъпи адекватно, да намери по-адекватен начин за разрешение на ситуацията, при което най-първичният, в резултат на алкохол, е да реагира агресивно там, където хората срещу него не представляват авторитет, и в известна степен е улеснен в тази своя неадекватна реакция.

Съпругата /А.Д./ и дъщерите /Ф.М. и З.С./ на пострадалия М. Д. много тежко приели смъртта му, било голям шок за тях, като още не могли да преживеят преждевременната му кончина. Същият бил опора на семейството, грижел се за всичко, бил добър съпруг и баща, бил много близък с дъщерите си. Загубата му се отразила много лошо на здравословното състояние на съпругата му А.Д. – повишили се стойностите на кръвното ѝ налягане, била уплашена, изпитвала страх да излиза, постоянно била в стрес, като сега останала сама и нямало на кого да разчита.

Горните, относими към предмета на делото фактически констатации, настоящият състав на Софийски апелативен съд направи след извършен цялостен анализ на следните събрани по делото доказателствени материали:

- частично от прочетените обяснения на подсъдимия Г.К., дадени от него на ДП пред разследващ орган на 20.11.2018 г. /л.л. 119-121 в т.1 от ДП/;

- показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебно следствие свидетели: Е. Ш., Ш. М., А. Ш., Н. К., Г. К., А. Б., З. У. – частично, Н. К., И. Ч., И. И. – частично, А. М., И. Г. – частично, И. И. – частично, А.Д., Ф.М., З.С., М. Т., Р. М., А. А. и С. Д..

- от прочетените показания на св. Е. Ш., А. Ш., З. У., И. И. – частично, И. Г. – частично, И. И. – частично и А. Б., дадени от тях в хода на ДП пред разследващ орган.

- протокол за оглед на местопроезшествие от 20.10.2018 г. и фотоалбум към него /л.л. 2-13 в т.1 от ДП; протокол за претърсване и изземване в дома на подсъдимия, представляващ къща в с. *** на ул. „***“ № 102, от дата 20.10.2018 г. ведно с приложен към него фотоалбум /л.л. 14-14 и л.л. 17-20 в т.1 от ДП; протокол за освидетелстване на подсъдимия от 20.10.2018 г. ведно с приложен към него фотоалбум /л.л. 79-84 в т.1 от ДП; протокол за химическа експертиза № 612 на СНТЛ - ОД на МВР Благоевград за наличие на алкохол в кръвта на пострадалия М. И. Д.; протоколи за доброволно предаване; справка за съдимост на подсъдимия, удостоверение за наследници на пострадалия; писмена характеристика на подсъдимия /л. 190 от първоинст. дело; удостоверение за родените от майка А. Ю. Б. деца, както и 3 броя удостоверения за постоянен адрес на С. А. Б., Д. Ю. Б. и Ф. А. Ю. /л.л. 43-47 от въззивното дело/, др. документи, приложени по делото.

- способности на доказване: заключенията на назначените и изготвени по делото: съдебно-медицинска експертиза на труп № 58/2018 г. ведно с разясненията на вещото лице, дадени пред окръжния съд; КСППЕ на подсъдимия ведно с разясненията на вещите лица, дадени в производството пред окръжния и пред въззивния съд; ДНК-експертиза по протокол № 19/ДНК-293; ДНК-експертиза по протокол № 19/ДНК-292.

- иззетите и приобщени по делото веществени доказателства.

Установената от САС фактическа обстановка не се различава съществено от описаната в мотивите на обжалваната присъда, но във възприетата от настоящата инстанция фактология са допълнени, детайлизирани и уточнени някои от значимите и релевантни за предмета на делото обстоятелства, а същевременно са изключени някои обстоятелства като недоказани.

Отчитайки двояката процесуално-правна природа на обясненията на подсъдимия – като основно гласно доказателствено средство, но и като средство, чрез което обвиненото лице упражнява в пълен обем правото си на защита, както и поради съществената значимост на обясненията на К. за изясняването на релевантните обстоятелства и в частност на обстоятелствата относно словесната провокация на пострадалия спрямо него както вътре в заведението, така и отвън, когато двамата са си тръгнали, САС намира за необходимо да изложи собствени съображения относно този доказателствен източник.

Настоящият въззивен състав намира за недостоверни обясненията на подсъдимия в частта им относно обстоятелствата, че още докато с пострадалия са били на различни маси последният коментирал на висок глас, обръщайки се към хората на неговата /на подсъдимия/

маса, че той /подсъдимият/ ще се жени за курва, че ще гледа чужди деца и че не може да си има свои деца; че когато другите момчета от масата на подсъдимия чули това, те били казали на пострадалия да не говори така, че не е хубаво, а че той /подсъдимият/, от своя страна, им бил казал да го оставят, защото е пиан; че след това подсъдимият се бил преместил на друга по-отдалечена маса, тъй като на 2-3 пъти вече бил помолил пострадалия да не говори така, но въпреки това той не спирал; че когато двамата с пострадалия се били събрали на една маса /след идването на Д. при него на масата, на която подсъдимият първи се бил преместил/ останалите от тази маса били чули как М. Д. отново говори и злослови за връзката на подсъдимия с А. Б. и че тогава му казали да не говори така, но той отново не спирал. Обясненията на подсъдимия в така посочените части се оборват и опровергават по един убедителен и категоричен начин от показанията на незаинтересованите свидетели А. Ш., Г. К., А. Б., Е. Ш., Ш. М. и Н. К.. Първите трима са седели на една маса с подсъдимия /първоначалната, на която е седял К./ докъм 23.30 часа и никой от тях не свидетелства за словесни контакти между пострадалия и подсъдимия и още повече за отправяне на словесни обиди и подигравки от страна на Д. спрямо подсъдимия по повод връзката му с А. Б.. В този ред на мисли никой от тези трима свидетели не твърди да е чул отправяне на обиди и подигравки от страна на Д. по отношение на подсъдимия, като съответно не твърди и да е правил забележки на пострадалия да не говори така, че не е хубаво. От своя страна свидетелите Е. Ш. и Ш. М. са възприели подсъдимия и пострадалия, когато двамата са седели един до друг на масата на оркестъра /масата, на която двамата последователно са се преместили/, но нито един от тях не предоставя информация за словесен конфликт между подсъдимия и пострадалия по повод интимната връзка на К. с А. Б. и в частност за отправяни от Д. обиди и подигравки спрямо подсъдимия на тази тема. Освен това нито Е. Ш., нито Ш. М. упоменават да са взимали отношение към такъв словесен конфликт и да са предупреждавали Д. да спре с обиди и подигравки спрямо подсъдимия. В действителност певицата Шейтонова в показанията си споменава за някаква словесна дразга между подсъдимия и пострадалия, но пък същевременно е категорична, че тя е била за никакви стотинки, които били ресто, а не на лична тема, каквато е интимната връзка на подсъдимия с А. Б.. В пълно съответствие с показанията на изброените по-горе свидетели се явяват и показанията на Н. К. - барман и сервитьор в заведението, който също не е чул и не е възприел да са отправяни на висок глас и на всеослушание обиди и подигравки от страна на Д. към подсъдимия по повод интимна връзка на последния.

Така, изхождайки от цитираните свидетелски показания, въззивният съд намира, че чрез горепосочените, приети за недостоверни, обяснения на подсъдимия се прави опит да се засили и да се придаде още по-голямо значение и тежест на отправената спрямо него от страна на пострадалия словесна агресия във формата на обиди и подигравки.

Що се касае до останалата част от обясненията на подсъдимия въззивният съд ги кредитира като достоверни и обективни, доколкото те са последователни, логични, непротиворечиви, подкрепяни от останалите събрани по делото процесуално допустими доказателствени източници и същевременно необорени и неопровергани от други доказателствени

материали. Като такива настоящият съд цени в частност обясненията на подсъдимия относно отправените срещу него от страна на пострадалия вербални подигравки и обиди по повод интимните му отношения с А. Б.. От една страна, тези му обяснения се подкрепят и потвърждават от показанията на свидетелите И. Г. и И. И. /които възпроизвеждат извънпроцесуални изявления на подсъдимия, че вътре в заведението пострадалият го е обиждал и му се е подигравал за гаджето му А. Б. и че отвън пред заведението въпреки, че отново го е предупредил да не му се подиграва, пострадалият е продължил да злослови по адрес на връзката му с Б./, от показанията на Е. Ш. /че въпросната вечер е бил подтиснат и много разстроен и че си е поръчвал само балади, за разлика от други случаи, когато си е поръчвал весели песни/, от показанията на А. Б. /за отношенията им, за настъпилия разрыв във връзката им дни преди деянието, както и причините за това/, от заключението на КСППЕ и от разясненията на вещите лице /относно психичното и емоционалното му състояние непосредствено преди и по време на деянието, както и относно причините, довели го до извършването на същото - че провокацията от страна на пострадалия е била отключващия фактор за неговите поведенчески изяви/. Същевременно, от друга страна, тези обяснения не се оборват и опровергават от никое друго доказателство или доказателствено средство. Така изброените доказателствени източници и способности на доказване на практика дават основание на въззивния съд да приеме за напълно достоверни и логични обясненията на подсъдимия относно осъществената спрямо него вербална агресия от страна на пострадалия във връзка и по повод отношенията му с А. Б., както и относно конкретните лексикални измерения на тази словесна агресия.

Досежно оценката на доказателствата, въз основа на които е установена релевантната фактическа обстановка, първоинстанционният съд следва да бъде упрекнат, без това да има конкретни негативни процесуални последици за проверявания съдебен акт, че се е позовал и на недопустими производни доказателства, каквито в случая се явяват съобщенията от майката на подсъдимия - З. К. - пред полицейските служители И. и К. данни за съпричастността на сина ѝ към умъртвяването на пострадалия и в частност, че именно той го е убил. След като окръжният съд правилно е отчел направеното от З. К. в качеството ѝ на майка на подсъдимия изявление в проведеното на 19.12.2019 г. съдебно заседание, че не желае да свидетелства, като отказ на същата да свидетелства по смисъла на чл. 119 от НПК, напълно правилно се явява и решението му да не приобщава дадените от нея на ДП показания чрез прочитането им по реда на чл. 281 от НПК, а с оглед на това и да не се основава на тези показания при възприемане на фактическата обстановка по делото. Този процесуален подход е в съответствие с наложилото се и господстващо в доктрината и в практиката на ВКС становище, че показанията на лице, което впоследствие се е възползвало от правото си по чл. 119 от НПК да откаже да свидетелства, не могат да бъдат ползвани като източник на доказателствени факти, защото след като са се възползвали от правото си да откажат да свидетелстват, визираните в посочената разпоредба лица /сред които са и възходящите от първа степен, т.е. майката и бащата/ губят качеството си на свидетели и не само не могат да бъдат разпитвани за каквито и да било обстоятелства относно

инкриминираните факти, но и депозираните от тях показания на ДП не могат да бъдат приобщавани към доказателствената съвкупност чрез прочитането им и да служат за установяване на тези факти (в този смисъл С. П., Наказателен процес на НРБ, 1979 г., с. 333, както и решение № 354/2008 г. на III НО на ВКС, решение № 379/2016 година на ВКС, III НО, решение № 40/2018 година на II НО, решение № 225/2015 година на ВКС II НО, решение № 186/2018 г. на I НО на ВКС и мн. др.). Отказът на майката на подсъдимия да свидетелства на основание реализиране правото ѝ по чл. 119 от НПК несъмнено води до недопустимост като доказателствен източник и на свидетелските показания на посочените полицейски служители в частите им, в които се установяват производни доказателства с първоизточник майката на Г.К., доколкото те възпроизвеждат заявеното от нея /майката на подсъдимия/ в хода на извършените оперативно-издирвателни мероприятия, че когато синът ѝ се е прибрал през нощта е бил много притеснен и че ѝ казал, че е извършил нещо много лошо, че е направил беля и че е убил човек /в този смисъл са решение № 16 от 21.06.2018 г. по н.д. № 1275/2017 г., III н.о. на ВКС, решение № 53 от 12.07.2018 г. по н.д. № 245/2018 г., III н.о. на ВКС, решение № 8 от 07.05.2020 г. по н.д. № 1165/2019 г., II НО на ВКС/. Първостепенният съд е пренебрегнал обаче това обстоятелство и неправилно е приел за допустими доказателства възпроизведените от двамата полицейски служители данни, съдържащи информацията, съобщена им от майката на подсъдимия, при условие, че последната е отказала да свидетелства по реда на чл. 119 от НПК. В случая това процесуално нарушение беше санирано от въззивния съд чрез изключването на тези части от показанията на свидетелите И. и К. от ценената доказателствена маса.

Окръжният съд следва да бъде упрекнат и в това, че при анализа на приобщения доказателствен материал изобщо не е обсъждал показанията на полицейските служители И. Г. и И. И., макар да е включил същите в групата свидетелски показания, установяващи факти, последващи смъртта на пострадалия Д.. Обсъждайки показанията на тези свидетели, въззивният съд намира, че от допустимите доказателствени източници следва да бъдат изключени показанията на И. Г. и И. И. в частите им, в които се възпроизвеждат самопризнания на подсъдимия, че именно той е убил пострадалия Д. като му е нанесъл удари в главата и как точно е сторил това, както и какво точно е извършил впоследствие. Недопустимо се явява кредитирането на показанията на полицейски служители, извършили събеседване /„разузнавателна беседа“/ с подсъдимия К. /тогава още без процесуално качество, а само като заподозрян/, защото, макар и формално те /полицейските служители/ да могат да бъдат разпитвани в качеството им на свидетели, същите дават информация, която им е станала известна при проведени с подсъдимия разговори /събеседвания/ и показанията им обективно и де факто заместват негови самопризнания. Единственият законен /законово определен/ начин да бъдат снети и инкорпирани самопризнания в рамките на наказателното производство е при даване на обяснения от обвиняемия /подсъдимия/ и при стриктно спазване на разпоредбата на чл.115 НПК. В процесуалния закон е установен стандарт, гарантиращ правото на защита на привлеченото към наказателна отговорност лице и осигуряващ законосъобразното провеждане на разпита му, като този

стандарт не може да бъде заобиколен чрез приобщаване и кредитиране на показанията на свидетели, които са присъствали на или са провели друг извънпроцесуален разпит (проведен не съгласно императивните разпоредби на НПК) и които на практика възпроизвеждат съдържанието му. В случая независимо, че И. Г. и И. И. формално нямат качество, което да е пречка да вземат участие в настоящото наказателно производство като свидетели, разпитът им по отношение на възприети от тях извънпроцесуални самопризнания в рамките на проведени от тях разговори с евентуалния извършител на престъплението е недопустим и затова тези показания не могат да бъдат ценени. Липсва процесуална възможност самопризнанието да бъде заместено с показания на възприели го полицейски служители (на които това самопризнание им е станало известно не случайно, а в рамките вече на провеждано разследване на престъпление против личността), тъй като това представлява заобикаляне на закона и постигане на доказателствени резултати /събиране на обвинителни доказателства/ по ред, различен от посочения в НПК. В тази връзка безспорно следва да бъде правена разлика между показанията на свидетел, който не е ангажиран с разследването на престъплението и е възприел извънсъдебно признание, и показанията на полицейски служители, които са извършвали действия именно във връзка с установяването и разследването на престъплението, при което в рамките именно на тези свои действия са изискали и предизвикали даването на самопризнания и съответно са възприели тези самопризнания на лицето. С оглед на това в конкретния случай няма спор, че самопризнанието на Г.К., направено пред свидетелите И. Г. и И. И., не би могло да се използва като доказателство в настоящия процес, тъй като това признание не е получено в съответствие с императивните изисквания на НПК. То не е било направено пред компетентен орган (прокурор, следовател, разследващ полицай или съд), който би могъл да предостави на заподозрения пълните му процесуални права, включително и правото му на адвокатска защита, както и правото да запази мълчание и да не се самоуличава. И тъй като НПК предвижда изключването на доказателства, събрани по начин, несъвместим с неговите правила, въпросното самопризнание не може да бъде включено в доказателствата. В тази връзка следва да се отбележи, че ефектът от допускането и разрешаването на свидетелските показания на полицаите И. Г. и И. И. в частта им относно възпроизвеждането на самопризнания на подсъдимия за извършване на деянието на практика позволява това самопризнание да стане доказателствено средство, заобикаляйки императивните процесуални норми и всички процесуални права на подсъдимия. Във връзка с гореизложеното не без значение е и обстоятелството, че самопризнанието на К. пред въпросните полицейски служители е направено на много ранен етап в отсъствието на адвокат, като следва да се подчертае, че в хода на производството и в присъствието на защитник адвокат той не е повторил това свое извънпроцесуално признание – относно нанасянето на удари на пострадалия и причиняването на смъртта му, а по време на процеса се въздържа от даване на обяснения в тази насока, а именно – да е удрял пострадалия по посочения в самопризнанието му пред полицейските служители начин.

Същевременно въззивният съд намира, че останалата част от показанията на свидетелите И.

Г. и И. И., а именно - в частта им, в която не се възпроизвеждат самопризнания на подсъдимия за извършването на деянието, за нанасянето на ударите и за последвалото му поведение във връзка с деянието тези показания се явяват напълно допустимо доказателствено средство, поради което въз основа на тях могат да бъдат установявани значими за предмета на делото обстоятелства. В случая САС не съзира процесуална пречка да бъдат кредитирани и обсъждани при разкриването на цялостната картина на деянието установените от свидетелите И. Г. и И. И. факти за съобщеното им от подсъдимия относно случилото се между него и пострадалия преди самото деяние – че още вътре в заведението М. Д. започнал да му се подиграва за гаджето му А. Б., че имала три деца; че никой не е искал да се ожени за него и затова искал жена с три деца; както и че след като Д. излязъл от заведението подсъдимият също излязъл и тръгнал след него, настигнал го и го предупредил да не му се подиграва повече, но Д. продължил. В действителност в показанията на Г. и И. в частта им относно възпроизвеждането на така съобщената им от К. информация се съдържат производни доказателства. Но също така е вярно, че не съществува забрана за използване на производни доказателства въобще, поради което не е налице процесуална пречка производните доказателства да бъдат използвани като средство за разкриване на първични доказателства, за проверка на първичните доказателства или за замяна на първичните, ако те са недостъпни. Съгласно чл. 117 от НПК със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелят е възприел и които допринасят за разкриване на обективната истина, включително и извънпроцесуалните изявления на други лица. В случая с показанията на полицейските служители И. Г. и И. И. относно изброените обстоятелства на практика не биха се подменили достъпни първични доказателства, съдържащи се в дадените на досъдебното производство обяснения на подсъдимия /които са прочетени и приобщени/, а процесуално допустимо тези показания биха послужили като способ за проверката на обясненията на подсъдимия /в този смисъл е решение № 93 от 21.05.2014 г. по н.д. № 161/2014 г., II н.о. на ВКС/. Отделен е въпросът каква е оценката на достоверността на обсъжданите доказателствени средства – показанията на свидетелите Г. и И. в посочените части. Проверени във взаимовръзка с останалите доказателствени материали, те по съдържание не само не се дискредитират и компрометират от други доказателствени материали, но и напълно съответстват и кореспондират с прочетените обяснения на подсъдимия, със заключението на КСППЕ и с дадените от вещите лица разяснения и с показанията на св. Е. Ш. /установяващи състоянието, в което се е намирал подсъдимият докато си е поръчвал балади в заведението/, които категорично не изключват, а потвърждават наличието на вербално провокативно поведение на пострадалия спрямо подсъдимия, засягащо интимната му връзка с А. Б.. Така, сред допустимите производни доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите Г. и И., въззивният съд цени и данните, че още вътре в заведението М. Д. започнал да се подиграва на подсъдимия за гаджето му А. Б. и за връзката му с нея, както и че след като Д. излязъл от заведението подсъдимият също излязъл и тръгнал след него, настигнал го и го предупредил да не му се подиграва повече, но Д. продължил.

При оценката на останалите /извън коментираните дотук от въззивния съд/ приобщени доказателства, доказателствени източници и способности на доказване окръжният съд не е допуснал процесуални нарушения, извършил е правно и логически издържан анализ на същите, съпоставяйки ги и оценявайки ги във връзка едни с други и в тяхната цялост, като вследствие на тази законосъобразна преценка правилно е приел, че те са годна доказателствена основа за възприетите фактически констатации, споделени и от въззивния съд. ОС-Благоевград е обсъдил с необходимата прецизност и аналитичност относимостта на останалите /извън игнорираните от въззивния съд/ доказателства и доказателствени източници към включените в предмета на доказване обстоятелства, както и конкретния "принос" на съответните доказателствени средства към установяването на релевантните на обвинението факти и обстоятелства. В тази връзка подробно и изчерпателно е посочено каква информация предоставят отделните доказателствени източници и какви факти те установяват. Изхождайки от естеството на инкриминираната престъпна дейност, първият съд правилно е определил и значението на отделните видове доказателства и доказателствени източници /извън изключените от настоящия съд/, респективно способности на доказване за установяването на относимите към предмета на делото обстоятелства. В тази връзка адекватно и съобразно принципите и правилата на доказването в наказателното производство окръжният съд е обърнал съществено внимание на гласните доказателствени източници, като е разгледал и анализирал три групи гласни доказателствени средства, както и всяко от значимите за изясняването на делото гласно доказателствено средство. Първостепенният съд е отделил нужното внимание и правилно е преценил и заключенията на приетите по делото експертизи, като умело е съпоставил установените от заключенията обстоятелства с данните, съдържащи се в цялата останала доказателствена съвкупност, и в резултат на тази си дейност е достигнал до верни и обосновани фактически изводи относно извършването на деянието, неговото авторство в лицето на подсъдимия, последиците на деянието, психическото и емоционално състояние на подсъдимия преди и по време на извършването на деянието. Относно заключенията на назначените по делото експертизи /СМЕ на труп, КСППЕ на подсъдимия и относно ДНК-изследване на веществени доказателства/ апелативният съд намира, че същите следва да бъдат кредитирани като компетентно изготвени, пълни, ясни и обосновани – както фактически, така и научно. По тези съображения в частност следва да бъде прието с доверие заключението на КСППЕ и дадените във връзка с него разяснения на вещите лица /най-вече депозираните във въззивното производство/, доколкото и в самото заключение, и в повторния разпит са дадени изчерпателни, точни, ясни и добре мотивирани отговори на поставените въпроси и не съществуват никакви съмнения относно правилността на заключението и на експертните изводи /съдържащи се в разясненията/, като заключението професионално и убедително е било защитено както при разглеждането и приемането му от първоинстанционния съд, така и при повторния разпит на вещите лица пред въззивния съд.

Относно приетите по делото писмени доказателствени средства и доказателства преценката на въззивния съд е, че същите следва да бъдат кредитирани като достоверни източници на

информация. Те са приобщени от първия и от настоящия съд чрез прочитаните им и приемането им по реда на чл. 283 от НПК, имат доказателствена годност и поради това не съществува процесуална пречка да бъдат преценявани при произнасянето на съда по съществуващото на делото.

Така, извън гореизложените изключения първоинстанционният съд не е допуснал никакви други съществени нарушения при интерпретацията на относимите доказателствени материали, при което доказателствените източници /с малките изключения/ правилно са оценени и са възприети съобразно действителното им съдържание, без да е допуснато изопачаване или неточна, респ. неправилна интерпретация на същите, което да е довело до необоснованост на установените от въз основа на тях фактически констатации.

Доколкото "състоянието на силно раздразнение" по смисъла на чл. 118 НК е въпрос на факти, респ. на доказването им /виж решение № 244 от 14.07.1999 г. по н. д. № 156/1999 г., 1 н. о. на ВКС/ САС счита, че тук е мястото за извършване на преценката относно установяването на фактическите положения, касаещи психическото и емоционалното състояние на подсъдимия, в което той се е намирал след упражнената спрямо него вербална агресия от страна на пострадалия /вътре в заведението и отвън/ и до момента, в който подсъдимият е започнал да му нанася поредица от удари. Въззивният съд счита, че действително отправените от страна на пострадалия по адрес на подсъдимия лични обиди и подигравки относно отношенията му с възлюбената му А. Б. са повлияли особено съществено при вземането на решението му да си отмъсти като нанесе побой на автора на тези обиди и подигравки, но че въпреки това към момента на осъществяване на деянието подсъдимият не се е намирал в състояние на силно раздразнение по смисъла на чл. 118 от НК. Този извод се основава на констатациите на вещите лица от КСППЕ, че деянието не е извършено в състояние на физиологичен афект, тъй като в случая не е налице разгръщане на фазите на физиологичния афект, и то не просто поради наличието на токсична нокса, а тъй като не се установява след конкретна провокация, която е значима за него, емоцията да е ескалирала така бурно, придружена с драматична вегетативна симптоматика, че да е завладяла съзнанието му до степен да го стесни и оттам волевите му реакции да са били възпрепятствани и да реагира неочаквано за самия себе си с конкретния агресивен поведенчески акт; че в случая липсва внезапността, която обикновено я има при физиологичен афект – веднага след самата провокация да последва едноактова агресивност; че в настоящия казус периодът между провокацията и действието не е кратък /латентната фаза не е кратка/, тъй като след първоначалната провокация е изминало известно време; че при физиологичния афект реакцията идва изненадващо и за самия деец, а в случая той неколkokратно е предупреждавал пострадалия за това да преустанови подигравките, обидните квалификации и упреци, които са били отправени към него; че относно следващата фаза - бурно протичащата реакция - няма данни за вегетативната компонентност, освен едно притъмняване, за което подсъдимият съобщава на един по-късен етап; че липсва също и четвъртата фаза на изчерпване, при която деецът изпитва чувство на вина, хаотичност, обърканост, но че в настоящия казус има целенасочени действия, които са последвали

деянието – отиване вкъщи /и то на сравнително далечно разстояние/, предприемане на действия за прикриване на следите /горене на дрехи и обувки/, каквито действия при физиологичния афект не се проявяват; че като цяло има една организираност в действията на подсъдимия и същите са били целенасочени - първоначално той се е опитвал да се дистанцира от конфликта, отправил е предупреждение, след това пък е последвал пострадалия навън, тръгнал е в противоположна посока на тази, в която живее, за да продължи с предупрежденията към пострадалия да не му се подиграва и да не го обижда, че след това се е прибрал сам, като тази целенасоченост присъства преди и след инкриминираното деяние; че освен това при физиологичния афект има частична амнезия за факти и обстоятелства, но че тук още при разузнавателната беседа и при първоначалния си разпит /в качеството на свидетел/ подсъдимият е съобщил всички съществени елементи на деянието си /добитите в резултат на тези извънпроцесуални и процесуални действия данни не са доказателства, но е факт, че тогава подсъдимият е съобщил доста подробности от поведението си въпросната вечер/.

Както бе вече посочено, "състоянието на силно раздразнение" като самостоятелен психичен елемент на престъпното деяние е въпрос на факти и на доказването им и след като в конкретния казус това психично и емоционално състояние не е установено и доказано чрез предвидените в НПК доказателства и доказателствени средства, то очевидно няма основание същото да бъде прието за налично. Съществуването на такова състояние се определя от реалните поведенчески реакции и действия на дееца, които обективират и материализират неговите чувства и емоции, а не от последващите негови обяснения и твърдения /дадени във времето след деянието/ как точно се е чувствал и какво е изпитвал по време на извършване на деянието. Този извод се основава на принципа, че субективните признаци /елементи/ на престъплението винаги се установяват и извличат от неговите обективни качества и признаци /в този смисъл проф. И. Н., Наказателно право на Република България, Обща част, книга втора, Софи – Р, 1992 г., страница 92/. От това следва, че при преценката за наличието на състоянието на силно раздразнение водещо значение не би трябвало да имат обясненията на подсъдимия, че се бил ядосал много, че изпитал много силен яд и нерви, че му притъмняло от нерви от ядове. Тези обяснения са дадени в един значително отдалечен момент след извършването на деянието /един месец след това/ и на практика не са подкрепени от никакви обективни обстоятелства, поради което и предвид вече изложеното сами по себе си не са годни да установят претендираното от защитата силно раздразнено състояние като допълнителен субективен елемент на престъпното деяние.

Същевременно въззивният съд намира, че осъществените спрямо Г.К. словесни нападки /чрез отправяне на обиди, подигравки и упреци/ от страна на М. Д. са провокирали и улеснили в значителна степен поведението му и отключването на агресията му по отношение на последния /Д./, което обстоятелство има своето важно значение при индивидуализацията на наказанието.

Извършеният анализ на доказателствените материали обосновава недвусмисленият извод на

въззивния съдебен състав за безспорна и категорична установеност на описаната по-горе и възприета фактическа обстановка, в това число и на факта, че автор на инкриминираното деяние е именно подсъдимият. Предвид гореизложеното фактическият извод на окръжния съд, че именно Г.К. е извършител на описаното в ОА деяние, е единственият възможен и обоснован в случая, като това обстоятелство не се разколебава от нито едно доказателство по делото. Изложените от първостепенния съд в тази връзка разсъждения се споделят от САС и затова не е наложително да се повтарят.

На базата на възприетите фактически положения въззивният съд счита за напълно правилен и материалнозаконосъобразен извода на първоинстанционния съд, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.116, ал.1, т.6, предл. 3 от НК.

От обективна страна безспорно се установява, че на инкриминираните дата и място подсъдимият Г.К. е употребил физическа сила и е оказал интензивно физическо въздействие върху пострадалия М. Д., нанасяйки му побой. Побоят е извършен чрез нанасяне от страна на подсъдимия на многократни наслагващи се удари основно в главата, вкл. и в лицето на пострадалия - първо с ръце /юмрук/, после с дървена летва и накрая последователно с два големи камъка. В резултат на така нанесените от страна на подсъдимия удари в главата /вкл. и в лицето/ на пострадалия Д. на последния е била причинена тежка черепно-мозъчна травма, която е била основният и водещ фактор за бързото настъпване на смъртта му. Като допълнителен фактор, участвал в генезата на смъртта, е и хеморагично-травматичният шок от установените множество зеещи наранявания по лицето и главата, довели до една значителна кръвозагуба.

Налице е пряка причинна връзка между действията на подсъдимия по нанасянето на побоя над пострадалия и последвалата от това смърт на жертвата, доколкото причините за смъртта имат своя травматичен произход, обусловен именно от нанесените при побоя увреждания на пострадалия в областта на главата и лицето. В случая е безспорно, че смъртта на Д. е в резултат на тежката черепно-мозъчна травма, довела до изразена недостатъчност на мозъчните функции вследствие на причинените седем броя големи наранявания по лицето и главата предимно вляво, довели до изразено счупване на костите на лицевия и на мозъчни череп, повече вляво, с травматичен кръвоизлив на меки мозъчни обвивки, контузия и размачкване на мозъка. В частност установената черепно-мозъчна травма се дължи на 7-те броя големи зеещи рани в областта на лицето и главата и най-вече на три от нараняванията, довели до несъвместими с живота увреждания на черепа и мозъка.

Настоящата инстанция напълно споделя извода на първия съд, че от обективна страна деецът е проявил особена жестокост при умъртвяването на пострадалия. Вярно е, че в трайната съдебна практика „особената жестокост” се възприема като качество на субекта на престъплението убийство, но е вярно също така, че това качество на субекта се разкрива не единствено и само, нито пък преимуществено от неговите личностни характеристики

изобщо, дадени в общ психологически, социален и житейски план, а се разкрива най-вече от конкретния начин на осъществяване на престъплението. Така, при преценката дали деецът е проявил особена жестокост при умъртвяването на жертвата следва да се отчетат както обстоятелствата, касаещи предхождащото и последващото поведение на дееца, така и обстоятелствата, касаещи самото извършване на деянието – броя на нанесените удари, тяхната локализация и сила, причинените телесни увреждания на пострадалия и др. Затова би било неоправдано и необосновано в случая да се даде приоритет на данните за личностната характеристика на подсъдимия /че същият е добър човек, че не проявява агресивни нагласи/, за сметка на конкретните характеристики на самото деяние. В тази връзка САС намира, че не следва да бъдат подценявани обстоятелствата, касаещи извършването на самото деяние, а именно – средствата за нанасяне на ударите, броя на нанесените удари, тяхната локализация и сила, както и характеристиките на причинените телесни увреждания на пострадалия. Умъртвяването на пострадалия Д. е извършено чрез нанасянето на многобройни последователни наслагващи се удари в лицето и главата посредством юмрук, дървена летва и два броя камъка, като решаващата за настъпването на леталния изход черепно-мозъчна травма се дължи на 7 броя големи зеещи рани в областта на лицето и главата и най-вече на три наранявания, довели до несъвместими с живота увреждания на черепа и мозъка. В житейски ужасяващата картина на причинената смърт на жертвата особено се отличават обстоятелствата, че фаталните удари са били нанесени със сравнително голяма сила посредством големи ръбести камъни предимно в областта на лицето и главата, били са нанасяни систематично при първоначално изправено, а след това и в легнало положение на жертвата. Като именно зловещите наранявания в главата в крайна сметка са причинили сравнително бързата смърт на пострадалия. Въз основа на тези обстоятелства въззивният съд споделя решаващия извод на първата инстанция, че при убийството на М. Д. подсъдимият е проявил изключителна ярост, ожесточение и садизъм, характеризиращи го като жесток спрямо жертвата си човек. При умъртвяването на пострадалия подсъдимият на практика е проявил крайна, ненужна в своя обем агресия, коравосърдечие и безчовечност. Всичко това обективно води до установяването на по-тежко квалифициращия деянието признак – извършването на убийството с особена жестокост.

От субективна страна подсъдимият е извършил деянието при форма на вината пряк умисъл – съзнавал е общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване. В съзнанието си подсъдимият безспорно е имал правилни представи относно естеството на своето собствено поведение спрямо жертвата. На базата на своя интелект, житейски и социален опит подсъдимият несъмнено е съзнавал, че чрез действията си по нанасяне на многобройните силни наслагващи се удари в главата и лицето на пострадалия неминуемо ще му причини такива по характер увреждания, които са животозастрашаващи и които трайно разстройват жизнените функции на неговия организъм. В частност подсъдимият К. е съзнавал всички съставомерни обстоятелства - това, че нанася множество силни удари в главата на пострадалия Д., и то със средства и по начин, които неминуемо биха довели до

умъртвяването му. Извършените в последователност и в продължителен период от време действия на подсъдимия сочат на пряко целения от него резултат - смъртта на жертвата, доколкото действията по нанасяне на много силни, наслагващи се удари с дървената летва и със сравнително големите и тежки камъни по главата на пострадалия могат да бъдат насочени единствено към причиняването на смърт. В конкретния случай за прекия умисъл говорят многобройността на ударите; продължителността на нанесения побой; използваните различни средства за нанасяне на ударите – които ескалирали по способностите си за увреждане /първо юмрук, после дървена летва и най-накрая сравнително големи и тежки камъни/; уязвимите зони от човешкото тяло, в които били нанасяни ударите – а именно в главата; значителната сила, с която били нанасяни ударите; продължаването на побоя дори тогава, когато пострадалият е лежал безпомощен на земята /според заключението на СМЕ част от ударите са нанесени в легнало положение на жертвата/. Конкретната продължителност на побоя и употребените от подсъдимия различни средства за нанасяне на ударите - от удари с ръка, през удари с дървена летва до удари с големи камъни - установяват и насоченост на действията на подсъдимия към причиняване именно на съставомерния престъпен резултат - смъртта на пострадалия. Умисълът за причиняване на смъртта на жертвата е възникнал у подсъдимия внезапно в хода на самата агресия, за което красноречиво говорят фактите, че първо е нанесъл удари с ръка, после е продължил да нанася удари с дървена летва /с която може да се осъществи по-увреждащо въздействие, но не такова, което да причини смърт/ и накрая вече е прибягнал да употребата на сравнително големи и тежки камъни /чрез които несъмнено могат да се причинят смъртоносни увреждания ако бъдат насочени в уязвими области от човешкото тяло, каквато се явява главата, което подсъдимият обективно е сторил/.

Подбудите и мотивите, които са обусловили преследването на така внезапно възникналата у дееца пряка цел /за умъртвяване на пострадалия/, произтичат от чувството му за накърнени чест и достойнство, които в случая, предвид особено същественото за него значение на засегнатата тема, очевидно в този момент са заели водещо и приоритетно място в ценностната система на подсъдимия и са го мотивирали за това поведение. Последният пряко е целял именно причиняване смъртта на пострадалия, а не само засягане на телесния му интегритет чрез причиняване, макар и на множество телесни увреждания, доколкото по делото е установено, че подсъдимият обективно е нанесъл толкова много увреждания на жертвата, които значително надхвърлят количеството, обичайно необходимо за причиняването само на телесни увреждания.

В обобщение следва да се отбележи, че всички, извършени от страна на подсъдимия, действия в своята съвкупност и фактическа последователност установяват целенасочено негово поведение по отнемане живота на пострадалия.

Характерът на съзнателно извършените от подсъдимия действия, с които той е причинил смъртта на пострадалия, ясно сочи, че той е съзнавал и наличието на квалифициращото деянието му обстоятелство „особена жестокост“, доколкото е имал правилни представи, че

му нанася множество наслагващи се удари в уязвима част от тялото /каквато е главата/ със средства, годни да причинят смърт, и то в един продължителен период от време, дори когато пострадалият вече е лежал на земята.

Настоящият състав споделя и решаващия извод на ОС-Благоевград, че в случая не са налице основания за квалифициране на увреждащото деяние на подсъдимия спрямо пострадалия Д. по по-леко наказуемия състав на чл. 118 НК, а именно - като извършване на убийство в състояние на силно раздразнение, което да е било предизвикано от пострадалия. По изложените вече съображения САС също счита, че към момента на осъществяване на деянието подсъдимият не се е намирал в силно раздразнено състояние, което да е намалило в значителна степен възможността му да взема правилни и адекватни решения и да ръководи постъпките си. От данните по делото безспорно се установява, че същият е бил в състояние да осмисля ситуацията и поведението си, както и да ръководи постъпките си. За това именно говорят и напълно адекватните му, обмислени, организирани и съобразени с обстановката и със създалата се ситуация последователни негови действия преди и след деянието.

Липсата на силно раздразнено състояние на подсъдимия /по смисъла на чл. 118 от НК/ се установява по категоричен начин от изготвената по отношение на него съдебно-психиатрична и психологична експертиза. За да е налице афект /физиологичен/, следва да бъде установено, че вследствие на упражнено насилие, обида, клевета или друго противозаконно действие от страна на пострадалия деецът е изпаднал в такова състояние /на силно раздразнение/, в което емоциите протичат бурно и е налице стесняване на разсъдъчната дейност и в което съзнанието му до такава степен е завладяно от чувствата и емоциите, че той не може да взема правилни решения и не може правилно да обмисля и ръководи постъпките си. В случая такова състояние на физиологичен афект у подсъдимия при вземането на решението за извършване на деянието /при възникването на умисъла/ и при самото извършване на посегателството спрямо пострадалия обективно не е било констатирано. При него не са установени силно, внезапно настъпващо и бурно стремително протичащо краткотрайно интензивно чувство, носещо характеристиките на мощно емоционално избухване; внезапен взрив на емоции; мигновеност на реакцията - отключване на агресия, реализирана за кратко време; стеснение на съзнанието и импулсивност на действията, които да са възникнали под въздействие на външен фактор във формата на нанесени му подигравки и обиди от страна на пострадалия Д. и които да заемат определящо положение в съзнанието на дееца в момента на извършване на деянието. Т.е., при него не е налице краткотрайна /късосъединителна/ реакция на фона на афективно стеснение на съзнателната му дейност, която да е придружена от вегетативни прояви, задължително съпътстващи самите емоции.

Предвид така изложеното относно съставомерността на престъпното посегателство по чл. 116 ал.1 т.6 пр.3 от НК напълно неоснователна се явява претенцията на защитата за преквалифициране на деянието като престъпление по чл. 124 от НК.

С оглед на тези съображения САС намери за законосъобразна първоинстанционната присъда в частта ѝ, с която е приложен правилно материалния закон и подсъдимият е бил признат за виновен по правилната правна квалификация на деянието му.

При проверка справедливостта на наложеното на подсъдимия К. наказание за извършеното от него престъпление САС намери обаче, че същото е завишено и като такова несправедливо. Отчитайки баланс между смекчаващите и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства, ОС-Благоевград му е наложил наказание в минималния предвиден размер, а именно - 15 години лишаване от свобода. По мнение на настоящия въззивен състав данните по делото красноречиво сочат не на баланс, а на един отчетлив и осезаем превес на смекчаващите отговорността обстоятелства за сметка на отегчаващите, което безспорно налага определяне на значително по-ниско по размер наказание.

Установените по делото фактически констатации обосновават извод, че в случая са налице както многобройни смекчаващи обстоятелства, така и едно изключително по своя характер такова. От друга страна, конкретното своеобразие и специфика на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, особеностите на деянието и личността на дееца, подбудите за извършването на престъплението и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства обуславят извод за значително по-ниска степен на обществена опасност /в сравнение с типичната за този вид престъпления/ както на деянието, така и на дееца, поради което и най-лекото, предвидено в закона наказание за това престъпление, би се оказало несъразмерно тежко за дееца.

Така, при определянето вида и размера на следващото се на подсъдимия К. наказание за извършеното от него престъпление по чл. 116 ал.1 т.6 пр.3 от НК окръжният съд правилно е отчел като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото му съдебно минало /реабилитиран е по право/; липсата на данни за други противообществени прояви извън деянията, относно осъжданията за които е реабилитиран; добрите му личностни характеристични данни – тих, скромен, работлив, неконфликтен; фактът, че това престъпно поведение срещу личността е инцидентна проява в живота му; изразеното от него искрено съжаление за стореното.

Според въззивния съд в случая като смекчаващо обстоятелство следва да бъдат ценени и дадените от подсъдимия извънпроцесни самопризнания пред служителите на МВР, както и дадените в хода на процеса обяснения, с които безспорно е спомогнал за разкриване на обективната истина по делото. Вярно е, че извънпроцесните самопризнания не могат да се ценят като годни доказателствени средства, но те без съмнение са улеснили разследващите при разкриването на предполагаемия автор на престъплението, като са ги насочили и към установяване на важни уличаващи доказателства /изгорените дрехи и обувки на подсъдимия/.

Като смекчаващо /вината/ обстоятелство безспорно следва да бъде отчетено и особеното

психично и емоционално състояние, в което се е намирал подсъдимият в момента на нанасянето на ударите, като това състояние в случая не е съставомерно. От заключението на КСППЕ и от разясненията на вещите лица се установява, че макар състоянието на подсъдимия да не е достигнало до физиологичен афект същото се е характеризирало като състояние на силно емоционално раздразнение, предизвикано включително и от отправените му обиди и подигравки от страна на пострадалия, което емоционално състояние е предпоставило неговия агресивно-поведенчески акт. Това обстоятелство е смекчаващо вината, тъй като е от естество да формира вината на дееца – благоприятствало е протичането на психичните процеси, които са довели до вземането на решението за осъществяване на деянието.

Като смекчаващо вината обстоятелство следва да бъде ценено и откровеното провокативно поведение на пострадалия /в този смисъл виж проф. д-р А. С., Наказателно право – Обща част, Сиела Норма АД, София – 2019 г., стр. 512, решение № 720/1969 г., III н.о. на ВС/. Установява се, че в един продължителен период от време Д. се е подигравал и е обиждал подсъдимия на много болезнена за него в този момент тема, касаеща личния му живот и интимните му отношения с жена, към която е питаел особена привързаност и в съвместния живот с която е виждал своето щастливо бъдеще. Поведението на пострадалия чрез проявеното от него злословие е било твърде предизвикателно спрямо подсъдимия. Изводът, че именно обидите и подигравките на Д. спрямо Г.К. са провокирали и улеснили в значителна степен поведението на последния и отключването на агресията му по отношение на пострадалия се основава на разясненията на вещите лица от КСППЕ, че в случая отправените към подсъдимия обиди и обвинения от външен за него човек допълнително представляват рисков фактор за проявяване на агресия и на поведение, което не е типично за него; че продължилата дълго време провокация от страна на пострадалия, която не е била еднократна, е допринесла в един момент до ескалиране на агресия от подсъдимия; че натрупването на емоция у подсъдимия и провокацията спрямо него са довели до раздразнение - бил е разгневен, ядосан, провокиран, нервен; че очевидно провокацията от страна на пострадалия е била отключващият фактор за агресивните поведенчески изяви на подсъдимия, доколкото въпросната вечер К. не е насочил агресивни поведенчески изяви спрямо никой друг от обкръжението си в заведението и че единствено пострадалият е станал обект на неговата агресия. Следователно, според цитираните разяснения на вещите лица от КСППЕ в случая провокативното вербално поведение на пострадалия в значителна степен е допринесло за извършване на престъплението. По тези съображения въззивният съд счита, че това обстоятелство е изключително по своя характер поради значителната му тежест в мотивационния процес – то е оказало много и необичайно силно въздействие при вземането на решението за извършване на деянието.

Като единствено отегчаващо обстоятелство правилно е било отчетено това, че подсъдимият е извършил деянието след употреба на алкохол, респективно в пияно състояние. От заключението на КСППЕ се установява, че към момента на извършване на инкриминираното деяние К. е бил в състояние на умерено тежко просто алкохолно опиване - дисфоричен тип:

че в резултат на токсичния ефект на етиловия алкохол върху ЦНС на подсъдимия кумулираният негативен афективен заряд, породен от събития, случили се в предшестваш инцидента период и нямащи общо с жертвата, е ескалирал и се е проявил в количественото разстройство на емоциите – дисфория /мрачност, недоволство, раздразнителност, злоба и агресивност/, при което морално-етичните бариери и волевите му задръжки са били смъкнати и по този начин е бил улеснен в осъществяване на агресивния поведенчески акт.

Предвид гореизложеното въззивната инстанция намира, че индивидуализацията на наказанието за извършеното от К. престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 от НК следва да бъде направена при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, доколкото в случая категорично са налице основания за приложението на тази разпоредба.

Установените смекчаващи отговорността обстоятелства без съмнение са повече от обичайния броя такива, което сочи на многобройност. Освен това сред тях се отличава и едно такова от изключителен характер, а именно – провокативното поведение на пострадалия спрямо дееца, което е достатъчно самостоятелно основание наказанието да бъде индивидуализирано при условията на чл. 55 от НК. В действителност, извършеното от подсъдимия посегателство се отличава с една твърде висока степен на укоримост и обществена опасност, но разпоредбата на чл. 55 се намира в Общата част на НК и е приложима спрямо всички престъпления, стига да са налице предпоставките за това.

По тези съображения и предвид гореизложеното на основание чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК наказанието на подсъдимия следва да бъде определено под минималния, предвиден в санкционната част на нормата на чл. 116, ал. 1 НК, размер, а именно – за срок от 10 години „лишаване от свобода“. Действително така определеният размер на наказанието в рамките на приложението на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК е с пет години под законоустановения минимум. Но въззивният съд счита, че в конкретния казус това е напълно оправдано и справедливо предвид едновременното наличие и на многобройни смекчаващи обстоятелства, и на едно изключително по своя характер такова. Преценени в съвкупност, всички те обуславят определянето на значително по-занижено спрямо минимума наказание.

Според въззивния съд с оглед спецификата и конкретиката на случая и предвид цялостната положителна оценка на личностните качества на дееца и на поведението му в обществото до момента на извършването на деянието наказанието в размер на 10 години лишаване от свобода в максимална степен би способствало и би допринесло за постигане целите по чл. 36 от НК. От една страна, наказание с този размер ще е напълно годно да въздейства поправително-възпитателно и предупредително върху подсъдимия и да му отнеме възможността /все пак за един по-продължителен период от време/ да върши други престъпления. До осъществяването на процесното деяние подсъдимият е живял като съзнателен и отговорен гражданин, без съществени отклонения от правилата и нормите както на закона, така и на обществото, което е една сериозна гаранция, че специалната цел на наказанието лишаване от свобода ще бъде постигната и с по-малък размер от

законоустановения минимум, а именно – и с наказание в размер на 10 години. От друга страна, срокът на това наказание ще е годно да въздейства възпитателно и предупредително и върху останалите членове на обществото, възпирайки ги да извършват подобни престъпни прояви.

Мотивиран от гореизложените съображения, апелативният съд намери, че първоинстанционната присъда следва да бъде изменена в частта относно размера на наложеното наказание за извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 116, ал. 1, т.6, пр. 3 от НК, като същото бъде намалено от 15 години лишаване от свобода на 10 години лишаване от свобода.

Съобразно разпоредбата на чл. 57 ал.1 т.2 б.„а“ от ЗИНС намаляването размера на наказанието на 10 години лишаване от свобода в случая не обуславя необходимост от промяна на определения от окръжния съд първоначален строг режим на изтърпяване на това наказание, поради което присъдата следва да бъде потвърдена в тази ѝ част.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК първият съд правилно е приспаднал и зачел при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ времето, през което подсъдимият е бил задържан с полицейска заповед и с мярка за неотклонение задържане под стража по настоящото производство, считано от 20.10.2018 г.

При проверката на присъдата в нейната гражданскоосъдителна част САС констатира, че правилно и законосъобразно е била ангажирана и гражданската /деликтната/ отговорност на подсъдимия К.. За да е осъществен състава на непозволено увреждане, е необходимо да е налице виновно и противоправно поведение, което да е в пряка причинна връзка с настъпилите вреди. В случая е установено, че подсъдимият е действал противоправно, като е причинил на пострадалия М. Д. телесни увреждания, от които е настъпила смъртта му. В резултат на това противоправно поведение, осъществено от подсъдимия, на гражданските ищци са били причинени болки и страдания. Налице е причинна връзка между действията на подсъдимия и вредоносния резултат. Следователно елементите, касаещи обективната страна на състава на непозволено увреждане, са налице. От субективна страна, за да е осъществен деликт, се изисква деянието да е извършено виновно. Подсъдимият, както бе посочено по-горе, е действал умишлено. С оглед това на гражданските ищци се дължи обезщетение, като предвид особения характер на накърнените и засегнатите с деянието блага, които поначало са неизмерими и не могат да имат цена, репарирването на причинените вреди правилно е било извършено с присъждането на парични суми. Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД съдът следва да определи обезщетението за неимуществени вреди по справедливост, като при определяне на размера в зависимост от вредата съдът изхожда не от субективните си схващания за справедливост, а от развитието и състоянието на обществото /така в решение № 184 от 01.06.2015 г. по н.д. № 356/2015 г., II н.о. на ВКС/. Без съмнение на конституираните в първоинстанционното производство граждански ищци /съпругата и двете дъщери на пострадалия от престъплението/ са били причинени множество болки, страдания

и отрицателни психически изживявания. Установява се в частност, че от безвъзвратната, нелепа и преждевременна загуба на техния съпруг и баща, към когото и трите граждански ищци са били емоционално и духовно привързани, на когото са разчитали твърде много, и който им е бил материална и духовна опора, същите /гражданските ищци/ са претърпели значителни по обем неимуществени вреди. Тези вреди се изразяват в преживени от тях душевни болки и страдания за загубата на техния близък човек - съпруг и баща, като степента на тези страдания е била значителна както с оглед внезапността на тази загуба и активната възраст на пострадалия, така и с оглед начина на престъпното отнемане на живота му – твърде брутално, жестоко и безчовечно.

В случая размерът на обезщетенията в полза на гражданските ищци следва да бъде съобразен както с обема на преживените от тях болки и страдания от насилствената смърт на техния съпруг и баща, така и с факта на инициращото конфликта провокативно словесно агресивно поведение на самия пострадал спрямо дееца. В тази връзка въззивният съд не намира за правилен и като такъв не споделя решаващия извод на ОС-Благоевград, че в случая не е налице основание определеното обезщетение за неимуществени вреди да бъде редуцирано по реда на чл. 51 ал.2 от ЗЗД, поради това, че Д. е допринесъл за настъпване на престъпния резултат. Напротив, САС счита, че безспорно установеното по делото поведение на пострадалия е провокативно по своя характер спрямо подсъдимия и затова по правното си естество представлява съпричиняване на престъпния вредоносен резултат, респективно на вредите от страна на пострадалия. По делото се доказва, че пострадалият с поведението си в сериозна степен е допринесъл за извършване на престъплението и за настъпване на тежките последици от него, тъй като е безспорно наличието на причинна връзка между провокиращото поведение на М. Д. спрямо дееца и настъпилия вредоносен резултат. Тези изводи на въззивния съд се основават на доказаните по делото факти: - че когато късно вечерта на масата /на която бил и оркестърът/ останали само К. и М. Д. без никаква причина последният започнал да обижда и да се подиграва на подсъдимия относно отношенията му с интимната му приятелка А. Б. – че същата имала деца, че ще гледа чужди деца и че не може да си има свои деца; че никой друг не го искал освен нея; че ще се жени за курва, че тя е имала връзки с много мъже; че всяко дете й е от различен мъж; че тя няма да иска деца от него; че ще го използва само за парите и че ще го зарече рано или късно; че е ялов, че никоя от тяхното село не го искала и затова щял да си вземе курва, че е глупак; както и че впоследствие, след като М. Д. си тръгнал, а Г.К. го настигнал навън и го предупредил да не му се подиграва повече, М. Д. продължил да му говори за Б. и да му се подиграва за нея – че е курва, че е некадърен да се ожени за момиче, че е ялов. В този смисъл са и експертните изводи на вещите лица от КСППЕ в дадените от тях разяснения пред САС, че в случая това поведение на пострадалия в значителна степен е допринесло за извършване на престъплението, тъй като очевидно провокацията от страна на пострадалия е била отключващият фактор за агресивните поведенчески изяви на подсъдимия. Съвкупната преценка на тези обстоятелства мотивира въззивния съд да приеме, че чрез агресивното си вербално и провокативно поведение спрямо подсъдимия, и то засягайки една много

чувствителна и болезнена за него тема в този момент, касаеща интимните му отношения с възлюбената му А. Б., пострадалият в твърде голяма и значителна степен е спомогнал и допринесъл за настъпването на вредоносния резултат, доколкото това негово неправомерно по своя характер поведение представлява провокация към подсъдимия и е в основата на осъщественото от последния деяние.

С оглед на това САС има пълното основание да приеме, че словесната агресия на М. Д. /във формата на обиди и подигравки спрямо подсъдимия и спрямо обекта на неговите чувства, мечти и възжеления/ представлява съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

Изхождайки от разбирането, че при прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД редуцията на обезщетението се прилага към размера, за който искът би бил основателен, ако не би се наложило намаляването му поради допринасянето от пострадалия за настъпването на вредата, въззивният съд намира, че първо следва да се прецени и определи действителния размер на претърпените от гражданските ищци вреди, а след това да се определи и дължимия размер - този, до който е намален действителният след прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, но не повече от претендирания /виж решение № 63 от 08.07.2019 г. по т.д. № 2013/2018 г., Т К, I т.о. на ВКС/.

Така, в съответствие с установените по делото обстоятелства настоящият въззивен състав счита, че действителният размер на претърпените от гражданския ищец А.Д. /съпруга на пострадалия/ неимуществени вреди е парично оценен на 180 000 лева, както и че действителните размери на претърпените от гражданските ищци Ф.М. и З.С. /дъщери на пострадалия/ неимуществени вреди са парично оценени на по 120 000 лева за всяка от тях.

Според настоящия състав тези размери на неимуществените вреди в пълна степен съответстват на изживяната от съпругата и дъщерите на пострадалия лична и семейна трагедия, предизвикана от насилственото отнемане на живота на техния близък и родственик, както и причинените им душевни мъки, болки, терзания и страдания вследствие причинената смърт на техния съпруг и баща. Като в случая САС счита, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди на двете дъщери следва да се определи в по-нисък размер, доколкото и двете са пълнолетни, със собствени семейства, от дълги години не са живеели в едно домакинство със своя баща, като видно от показанията им към момента на причиняването на вредите и двете трайно са пребивавали в чужбина - във Великобритания. Основавайки се обаче на преценката, че пострадалият значително е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, САС намира, че следва да бъде приложен чл. 51, ал. 2 ЗЗД, при което размерите на действително причинените на гражданските ищци неимуществени вреди бъдат намалени също значително, в резултат на което дължимите им обезщетения ще възлизат съответно - на 120 000 лв. за А.Д. и по 80 000 лв. за Ф.М. и З.С.. Но доколкото окръжният съд е присъдил на А.Д. обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 150 000 лева, а на Ф.М. и З.С. обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 80 000 лева за всяка, то предвид гореизложеното присъденото обезщетение на

А.Д. следва да бъде намалено от 150 000 лв. на 120 000 лв. /на колкото възлиза дължимото обезщетение/, в какъвто смисъл следва да бъде изменена присъдата, а в частта относно присъдените обезщетения на Ф.М. и З.С. присъдата следва да бъде потвърдена /тъй като дължимите им обезщетения на практика съответстват на присъдените им/.

С оглед изхода на делото и пред настоящата инстанция правилен и обоснован се явява изводът на първоинстанционния съд за възлагане на сторените по делото разноси в тежест на подсъдимия. По същите съображения и на основание разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият следва да бе осъден да заплати направените по делото разноси във въззивното производство в размер общо на 250 лева – за явяване на вещите лица, изготвили КСППЕ.

Предвид намаляването размера на присъденото обезщетение на гражданския ищец А.Д. ще следва да бъде намалена определената от окръжния съд държавна такса върху цялостния размер на уважените граждански иск, а именно - от 12 400 лева на 11 200 лева.

При извършената на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт не се констатираха основания за неговото отменяване, респективно за неговото отменяване и връщане за ново разглеждане, поради което и предвид гореизложеното САС намери, че същият следва да бъде изменен в посочените по-горе части /относно размера на наложеното на подсъдимия наказание, относно размера на присъденото на А.Д. обезщетение и относно размера на дължимата държавна такса върху уважените граждански иски/ и съответно да бъде потвърден в останалата му част.

Воден от горното и на основание чл. 334 т.3 и т.6 във вр. чл. 337 ал.1 т.1 и ал.3 и чл. 338 от НПК СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 904004 от 08.10.2020 г. на ОС-БЛАГОЕВГРАД, НО, 10 състав, постановена по НОХД № 473/2019 г. по описа на същия съд, като:

- **НАМАЛЯВА** наложеното на подсъдимия Г. М. К. наказание за извършеното от него престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 от НК от 15 ГОДИНИ на 10 /ДЕСЕТ/ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

- **НАМАЛЯВА** размера на присъденото в полза на гражданския ищец А. А. Д. обезщетение за претърпени неимуществени вреди от деянието на подсъдимия Г. М. К. от 150 000 лв. на 120 000 /сто и двадесет хиляди/ лева.

- **НАМАЛЯВА** размера на присъдената в полза на ОС-Благоевград държавна такса върху уважените размери на предявените граждански иски от 12 400 лв. на 11 200 /единадесет хиляди и двеста/ лв.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____